

# Lord

genaamd  
De groote



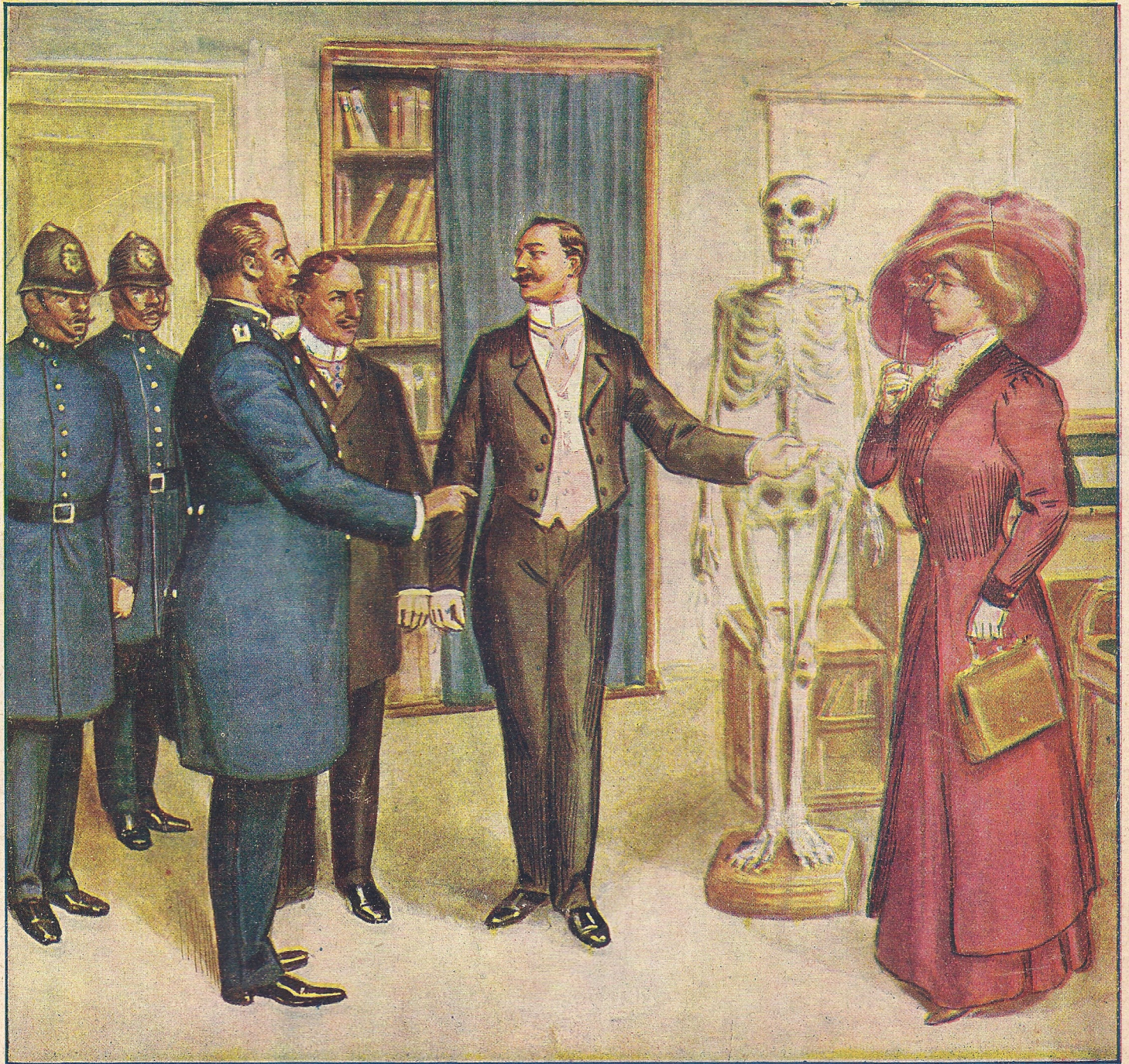
# Lister

Raffles  
Onbekende.

No. 101

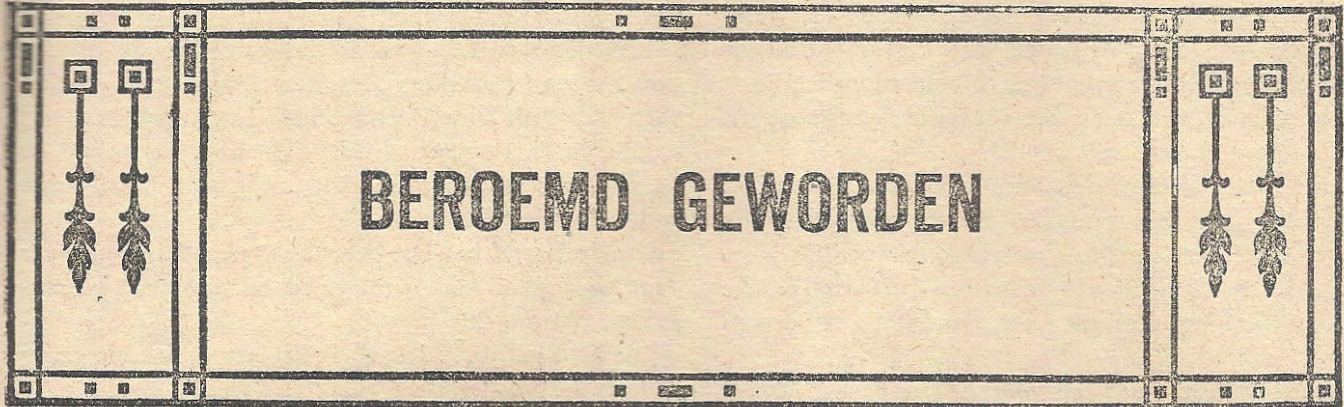
Beroemd geworden

10 Cents  
België 25 Centimes



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM



EERSTE HOOFDSTUK.

### Hot feest van de bank.

„Geheel Londen is heden weer in beroering,” zei lord Edward Lister tot zijn jongen vriend Charly Brand, toen hij in diens studeervertrek kwam en hem goeden morgen wenschte.

„Wat is er toch gaande?” vroeg Charly Brand verwonderd. „Zijn er misschien gedurende den nacht een twaalfstal pantserschepen voor ons gebouwd, zoodat wij naar veler meening het overwicht op zee in Europa bezitten? Of hebben de Ieren weer een aardappelen-oorlog — ik begrijp je niet —”.

„Wel, mijn beste vriend Charly,” antwoordde lord Lister, „de Bank viert heden feest!”

„O zoo,” sprak Charly Brand, „je hebt gelijk. Op zulke dagen schijnt Londen geheel van streek te zijn. Ik kan het je aanzien, Edward, dat je van plan bent, je onder het publiek te begeven om als een gewone plebejer de amusemen ten van het volk mede te vieren.”

„Ja,” antwoordde lord Edward Lister, „ondanks mijn afkomst heb ik mij nooit beter gevoeld dan andere menschen; ik verbeeld mij, dat mijn lichaam precies zoo is samengesteld als dat van anderen. Het ligt buitendien in mijn karakter om steeds gaarne alle

vermakelijkheden te deelen, die het volk, waar toe ik behoor, zoo lief zijn. Daarom ben ik vroeger opgestaan dan gewoonlijk.”

„Vroeger dan gewoonlijk?” zei Charly Brand lachend en keek op zijn horloge, dat reeds twee uur in den namiddag aanwees.

„Ja zeker,” antwoordde lord Lister, „ik zou anders eerst tegen zes uur zijn opgestaan. Je moet bedenken, dat het mij precies zoo gaat als den werkmans, die des morgens om zes uur opstaat.”

„Wanneer ben je vannacht dan thuis gekomen?”

„Wanneer? — ik geloof, dat het zoo ongeveer half acht vanmorgen was.”

„Om half acht? Waar ben je dan den ganschen nacht geweest, Edward?”

Vóórdat lord Lister antwoordde, ging hij op de chaise-longue, die naast het schrijfbureau van zijn vriend stond, zitten, stak een sigaret op en zei:

„Ik heb gisteren een interessante geschiedenis beleefd.”

„Je bent een eigenaardig mensch,” antwoordde Charly Brand en stak eveneens een sigaret op. „Alle

andere menschen zoeken avonturen en vinden niets anders dan de dagelijks voorkomende dingen, als uitzondering op den regel eens een kleine liefdes- of geldgeschiedenis — maar jij schijnt door het toeval uitverkoren om de grootste avonturen te beleven en het komt mij er naar voor, dat jij dit voorrecht beschouwt als iets, dat zoo *moet* zijn.”

Lord Lister blies een groote rookwolk uit en sprak: „Zeker, waarde vriend. Zooals de rook van mijn sigaret daar vervliegt, zoo vervliegt gewoonlijk alles in ons leven. Ik vind alle menschen bespottelijk, die zich verbeelden, iets voor de eeuwigheid te kunnen doen.

Niemand is in staat om voor den duur van eenige duizenden jaren iets blijvends achter te laten. En wanneer het hem gelukken mocht om zoo iets te kunnen doen, dan zou later toch niemand weer iets weten van hem, die het eenmaal had nagelaten.

Waar zijn al de menschen gebleven, die de reuzenpyramiden aan den Nijl of de steenen afgodsbeelden in de Indische tempels, de kolossale standbeelden van den heiligen Buddha in China hebben gewrocht — waar zijn de hoofden gebleven van de menschen, die destijds bestonden? —

Beste Charly! de wereld zou een gekkenhuis zijn, als de menschen dachten, iets te kunnen maken, wat door alle eeuwen heen blijft bestaan.

Maar laat ons daarover zwijgen, want anders dwalen wij te ver af. Ik ben iemand, die er trotsch op is, dat hij op praktische wijze weet op te treden. Met andere dingen bemoei ik mij niet.”

Hij begon opnieuw te rooken, terwijl Charly Brand naar hem keek en na eenige oogenblikken herhaalde:

„Je bent waarlijk een eigenaardig mensch, Edward. Ik zou inderdaad wel eens willen weten, of er nog iets op de wereld is, wat je niet onverschillig laat.”

„O — toch wel,” lachte lord Lister, „namelijk de narrenzweep, die ik even goed laat klappen voor den troon der vorsten als voor de deur der gewone stervelingen.”

„Ja, dat kunt ge meesterlijk.”

Lord Lister haalde onverschillig de schouders op.

„Wat noem jij meesterlijk? Ik geef je er mijn woord op, Charly, dat er geen capaciteiten voor noodig zijn om met inbeelding en domheid, met aanmatiging en verwaandheid, zooals menigeen bezit, den spot te drijven. Laat ons slechts zien naar mijn vriend, den inspecteur van politie Baxter.

De domheid van dezen man overtreft alles.”

„Dat staat vast,” zei Charly Brand lachend, „maar nu verzoek ik je om mij toch eindelijk mede te deelen, wat je ondervonden hebt.”

Lord Edward Lister maakte zijn overjas, die hij wegens het gure weer droeg, los, nam er zijn goed gevulde portefeuille uit en wierp die op het schrijfbureau.

„Zal ik haar openen, Edward?” vroeg de secretaris. „Dwaas,” antwoordde Edward Lister, „met welk ander doel leg ik ze neer?”

Charly Brand bloosde over deze terechtwijzing, maar daar hij gewend was, zijn vriend en meester te gehoorzamen, antwoordde hij:

„Je hebt gelijk, Edward, ik heb een onnoozele vraag gedaan.”

Hij opende de portefeuille en vond haar gevuld met nieuwe Engelsche banknoten van honderd pond sterling.

„O!” zei Charly Brand, „dat is goed. Ons tegoed bij de Bank bedraagt namelijk nog slechts eenige honderdpond sterling. Het werd tijd, dat je raad schafte. Mag ik weten, hoe je aan dit geld komt?”

„Tel eerst eens hoeveel er is,” antwoordde Edward Lister zonder op deze vraag te letten en stak een nieuwe sigaret op.

Het duurde wel tien minuten voordat Charly Brand de banknoten geteld had en ze voor zich had opgestapeld.

„Er zijn achttienduizend pond sterling.”

„Zeer juist,” antwoordde lord Edward Lister. „Achttienduizend pond sterling; dus geld genoeg om voor verscheidene maanden behoorlijk onder dak te kunnen zijn.”

„Geld genoeg,” stemde Charly toe; „maar waar heb je dat vandaan gehaald?”

„Hebt ge het misschien, zooals gij het noemt, buit gemaakt?”

„Nee, mijn jongen, gestolen heb ik het niet.”

„Je hebt dus iemand —” Charly Brand bleef bij deze woorden steken, want hij waagde het nooit om tegenover zijn vriend zaken, die deze verrichtte, met een naam te betitelen die dezen misschien beleedigen kon.

Lord Lister begon luidkeels te lachen.

„Spreek maar gerust door, Charly en zeg maar, dat je vermoedt, dat ik iemand bedrogen heb. Nee, mijn jongen, dat ook niet. Ik heb niet gestolen en ook niemand bedrogen.”

Charly Brand maakte met beide handen een afwijzende beweging en zei:

„Maar Edward, bedien je toch van betere uitdrukkingen.”

„Beste Charly, ik verwonder mij er over, dat je mijn woorden zoo wikt en weegt. Als ik bij voorbeeld geld steel, blijft dat toch altijd een gemeene daad, een misdaad tegenover een ander.”

„Heb je het geld dan gevonden?”

„Ook niet Charly. Maar — ik heb het cadeau gekregen.”

Charly Brand verschoof zijn stoel en vroeg:

„Cadeau? Maar Edward, sedert wanneer bezit je bloedverwanten?”

„Moeten het dan juist bloedverwanten zijn? Integendeel, beste Charly. Juist de zoogenaamde bloedverwanten zijn menschen, waaraan men weinig heeft. Of heb je het reeds vergeten, dat je vader je ontferd heeft, omdat je vroeger eenigszins lichtzinnig hebt geleefd, omdat je gespeeld hebt en de meisjes te veel in de oogen keek?”

„Nee, dat heb ik niet vergeten en het was erg genoeg voor mij.”

„Welnu, zooals je vader gehandeld heeft, zoo hebben ook je tantes, ooms en je andere familieleden gedaan.”

„Ja — ja — je hebt gelijk. Op lateren leeftijd vergeet men dat weer; vooral wanneer men zulk een goeden vriend heeft als gij zijt! Als ik jou destijds niet in de club getroffen had, waar ik mijn laatste banknoot van honderd pond verspeeld had en waar ik nog duizend pond sterling wegens speelschulden moest betalen, dan zou er thans, na vijf jaren, zeker niets meer van mij overgebleven zijn. De revolver, die gij mij destijds hebt afgenomen, ligt zeker als een souvenir nog steeds in je schrijfbureau.”

„Dat komt uit en ook de kogels, die je voor je zelf bestemd had, steken nog in het wapen.”

Beiden zwegen eenige oogenblikken, waarna Charly vroeg:

„Ik ben nu waarlijk nieuwsgierig, hoe je aan die groote som gekomen bent.”

„Dat is op de meest eenvoudige manier geschied.

Ik heb het je voor eenige dagen niet willen mededeelen. Intusschen zul je je nog wel herinneren, dat ik voor een dag of vier, op zekeren morgen, dadelijk nadat ik de courant gelezen had, mijn hoed opzette en uit huis ging.

Toen stond er namelijk in de „Times” een vreemde advertentie. Zij luidde als volgt:

„Raffles gezocht. Te bevragen onder no. 100 letter R, expeditie van de „Times”.

Ik haalde het adres en ontving met de eerstvolgende morgenpost een korten brief van den volgenden inhoud:

„Ik verzoek u, mij onmiddellijk te komen bezoeken.”

CHARLY TAYLOR.”

Dadelijk na ontvangst spoedde ik mij naar Black Friars-Road, waar het stads gedeelte is van de speelhoven, van de publieke huizen en van de banken van leening.

Het nummer, dat mij als adres in den brief was opgegeven en den naam van de firma las ik op een pandjeshuis.

De persoon, die mij had geschreven, was de eigenaar van dit pandjeshuis; het was een zeventig-jarige oude man.”

Lord Lister zweeg een oogenblik en rookte, terwijl Charly Brand met de grootste aandacht zijn meester aankeek en niet kon nalaten te zeggen:

„De zaak begint als een boeiende roman.”

Lord Lister knikte toestemmend. Hij had de woorden verstaan en zei:

„Ja, my boy, je hebt gelijk. Het was waarlijk een boeiende roman, dien ik te hooren kreeg.

De oude man, de eigenaar van het pandjeshuis, bracht mij naar zijn bureau, een half donker, met kostbare voorwerpen gevuld vertrek, waarin de oude voor zijn wormstekig schrijfbureau als een menschelijke gier hokte; achter zijn rug de groote geldkast en vóór zich de dikke boeken. Er was juist nog zooveel ruimte, dat ik naast het schrijfbureau op een stoel, die naar mijne meening uit den tijd van Cromwell stamde, plaats kon nemen.

„Bent u dus de Raffles van Londen?”

Met deze woorden begon de oude mij met een scherpe stem aan te spreken.

„Wel zeker, dat ben ik,” gaf ik ten antwoord en daar hij aan mijn identiteit twijfelde, haalde ik mijn adelsbrief voor den dag, dien ik steeds bij mij draag.

De oude gierigaard las den adelsbrief nauwkeurig door, gaf mij hem daarna met een eerbiedige buiging terug en zei:

„Mijn buiging geldt niet u, niet lord Lister, maar is bestemd voor mr. Raffles.”

„Laat ons geen complimenten maken, sir,” antwoordde ik, „vertel mij liever wat u van mij verlangt, want mijn tijd is even kostbaar als de uwe, ja misschien nog kostbaarder.”

De oude vrek bedacht zich eenige oogenblikken en zei toen:

„Gij ziet hier voor u een ouden zeventig-jarigen man, die pas voor twee dagen zijn bed kon verlaten, omdat hij dood ziek is geweest.

Ik geloof bepaald, dat ik was gestorven als gij niet in Londen waart geweest.”

Je kunt wel denken, beste Charly, dat ik onthutst stond te kijken bij deze woorden van den ouden man.

Ik antwoordde hem, dat ik mij niet kon voorstellen wat ik met zijn dood of met zijn gezondheid te maken had.

„O ja,” antwoordde de oude met koortsachtige haast; „u hebt daar zeer veel mede te maken, zonder dat u het weet.

Weet dan, dat ik sedert jaren door een spook vervolgd word, dat mij noch bij dag noch bij nacht met rust laat.”

„Een spook?” vroeg ik nieuwsgierig en dacht op dat oogenblik, dat de man aan vervolgingswaanin leed.

„Ja, ja,” sprak hij verder met zenuwachtige opgewondenheid en trommelde daarbij met zijn beenige vingers op het schrijfbureau, waarbij hij mij tegelijkertijd met schuwe blikken aankeek: — „deze spookgestalte heet namelijk John C. Raffles.”

Nu werd de zaak voor mij nog interessanter. Ik begreep dadelijk, dat hij een geweten moest hebben, dat, als een schilder het zou moeten schilderen, zoo zwart moest uitvallen, dat er niet de geringste witte plek op te bespeuren zou zijn.

„Zie eens, uw lordschap,” zoo sprak hij verder, „zoo lang u met uw streken Londen onveilig maakt, vrees ik, dat u misschien op een nacht, of wel bij dag, mij een bezoek zoudt kunnen brengen en mij van mijn bezittingen berooven.

Zooals u ziet, heb ik mijn kantoor met de meest mogelijke voorzorgsmaatregelen ingericht. Alles alleen om veilig voor u te zijn. Iedere veiligheidsketting, ieder dubbel slot, iedere geheime grendel — de tralies voor de vensters, de bodem, met ijzeren platen voorzien, dit alles heb ik laten maken, opdat u niet in mijn kantoor zoudt kunnen binnendringen.

Ik geloof, dat ik beter tegen u beveiligd ben dan de Bank van Engeland. Maar dat is voor mij nog niet voldoende. Ik slaap hier naast mijn bureau, heb twee

sterke bulldoggen en geladen revolvers; om de twee uur sta ik op, om elken hoek van mijn kantoor te doorzoeken en om te zien of u zich niet ergens verborgen hebt om mij te berooven.”

Het angstzweet was den ouden man op het voorhoofd gekomen.

Hij keek mij met angstige oogen aan. Ik scheen erger dan een spook voor hem te zijn.

„En nu heeft mijn dokter mij verklaard, dat ik geen jaar meer zou kunnen leven, indien ik niet iederen nacht geregeld rust kreeg.”

Je kunt denken, beste Charly, dat ik onverschillig de schouders ophaalde, want ik had waarlijk geen plan om den man, in weerwil van zijne oneerlijke daden, zijn nachtrust te ontrooven en wat mij betreft mocht hij gerust millioenen bijeen verzameld hebben.

Maar ik zag wel in, dat het doelloos zou zijn om den ouden man te verzekeren, dat hij zich niet bezorgd behoefde te maken voor een inbraak.

Daarom bewaarde ik het stilzwijgen, haalde mijn sigarettenétui voor den dag en wilde rooken.

In hetzelfde oogenblik hief de oude zijne handen in de hoogte en riep:

„Ik verzoek u beleefd om niet te rooken, want ik heb gehoord, dat u sigaretten bezit, waarvan de rook ieder, die met u spreekt, doet bedwelmen. O mijn God, wat bent u toch gevaarlijk!”

„Goed,” antwoordde ik, „dan wil ik u ten pleziere van het rooken eener sigaret afzien.”

„Ik verzoek u,” sprak de oude man daarop, „mij niet zoo aan te kijken, want ik vermoed, dat u mij hypnotiseeren en tot een willoos werktuig kunt maken.”

Nu begon de zaak mij toch belachelijk voor te komen. Misschien dacht de oude man ook nog wel, dat alleen mijn adem reeds voldoende was om hem bewusteloos te maken, of dat alleen mijn tegenwoordigheid reeds instaat was om hem te bedwelmen.

„Hoor eens,” zei ik, „verklaar mij eens duidelijk wat ik er mede te maken heb, dat u weer gezond bent geworden.”

„Dat is zeer eenvoudig,” antwoordde de oude. „In mijn ziekte hebt u mij, omdat ik meende, dat u bij mij zoudt komen inbreken, zooveel wilskracht gegeven, dat ik juist daardoor de ziekte ben te boven gekomen.

De dokter gelooft, dat het door zijn wetenschap gekomen is, maar ik geloof door u, mr. Raffles.”

„Wel,” antwoordde ik kalm, „dan komt het doktersloon eigenlijk mij toe.”

„Zeer juist — zeer juist — maar ik ben op een ge-

heel ander idee gekomen om voor u geen angst meer te hebben."

„En dat is?" vroeg ik.

„Zeer eenvoudig —" de oude gierigaard sloeg zijn kasboek open, bladerde daarin, totdat hij een bladzijde gevonden had waarop ik duidelijk een balans-rekening zag staan. Na eenig nadenken zei hij:

„Ik heb een specifieke rekening gemaakt van hetgeen ik gedurende twintig jaren bijeen gegaard heb. Wees zoo goed, die even in te zien."

Ik boog mij voorover en las: zes en dertig duizend pond sterling.

„U hebt een mooi vermogen bijeen vergaard," antwoordde ik. „Met een kapitaal van zes en dertig duizend pond sterling behoeft men eigenlijk het beroep van pandjeshuishouder in deze arme buurt van Londen niet meer uit te oefenen."

„Dat is wel waar, maar uw lordschap gelieve nu zelf eens te zeggen wat een oude handelsman zooals ik dan nog doen kan?"

Behalve mijn klanten ken ik niemand. Ik kan u verzekeren, dat ik in de laatste elf jaren niet meer buiten de deur ben gekomen en dat ik de stad niet verder ken dan zoover ik die uit mijn venster kan zien.

Uw lordschap gelieve nu eens naar mij te luisteren. Ik ben bereid, u heden de helft van mijn vermogen vrijwillig af te staan, waartegenover u mij op uw eerewoord de verzekering moet geven, dat u zoo lang wij beiden leven, niet bij mij zult inbreken."

Ik moest mij goed houden om niet te lachen en zei: „Deze overeenkomst wordt door mij aangegaan. Ik ben bereid, u een bewijs te geven, waarbij ik mij verbind om zoolang ik leef, niet bij u in te breken of iets te doen, wat u in uwe bezittingen zou kunnen benadeelen."

Ik verzeker je, Charly, dat ik nog nooit zulk een gelukkig mensch heb gezien als dezen ouden man, toen hij mij de cheque van achttienduizend pond sterling had ter hand gesteld en mij daarna met tranen in de oogen de handen drukte.

Om kort te gaan, je ziet het geld, dat ik van den ouden gierigaard ontvangen heb, thans voor je op het schrijfbureau."

„Dat is de zotste zaak, die ik ooit gehoord heb. Iemand geeft je vrijwillig, enkel uit vrees voor je, de helft van zijn vermogen — achttienduizend pond sterling aan contanten. Het is wel de moeite waard, John C. Raffles te zijn!"

„Het geld kunt gij tot morgen in onze brandkast sluiten, omdat de Banken heden reeds gesloten zijn. Maak je daarna gereed, want wij willen een wandeling door de straten van Londen doen en ons met het volk amuseeren."

Charly Brand nam het geld en sloot het in de brandkast.

Daarna maakte hij zich gereed en de klok in de gang der villa sloeg drie uur in den namiddag, toen beiden het huis verlieten.

## TWEEDE HOOFDSTUK.

**Londen amuseert zich.**

Op de straten van Londen vertoonde zich een merkwaardig schouwspel.

Raffles en Charly Brand gingen door het Zuid-oostelijke gedeelte der stad, waar de eene tapperij aan de andere grenst en waar heden voor elk dezer lokalen honderden vrouwen en kinderen op hun mannen en vaders wachtten, omdat de Engelsche wetten het verbieden, kinderen mede in de tapperijen te nemen.

Maar ook de vrouwen uit de kleine volksklasse in Engeland behooren niet tot degenen, die het gebruik van alcohol verachten.

Zij trachten op allerlei manier, terwijl zij hun kinderen aan vriendinnen toevertrouwen, de tapperijen binnen te dringen, en zijn niet tevreden, voordat zij dronken op straat komen.

Op de agenten van politie rust dan de plicht om deze vrouwen, die met iedereen ruzie zoeken, te arresteren en in de gevangenis te brengen.

Raffles en Charly Brand zagen de grappigste tooneelen en moesten dikwijls zóó lachen, dat de tranen hun langs de wangen liepen.

Hoe bespottelijk was het als verscheidene dronken vrouwen met een niet nuchteren agent van politie, die ze naar de wacht moest brengen, een cake-walk dansten en daarbij voor en na het genoeg smaakten, op den grond te rollen.

De zaak werd nog belachelijker doordat de vrouwen in haar dronkenschap niet meer wisten, dat de agent, die vergeefsche pogingen aanwendde om op te staan, haar naar de gevangenis moest brengen, zoodat zij gemakkelijk konden ontvluchten, maar integendeel den agent van politie trachtten te helpen om weer op de beenen te komen.

Toen het donker begon te worden, ging Raffles, die evenals Charly Brand eenvoudig gekleed was, naar een goedkoop theater.

Charly Brand wilde zijn vriend tegenhouden, toen deze in een door tabakswalm gevuld lokaal ging, waar een vervelende voorstelling werd gegeven door slecht bezoldigde vierderangs artisten.

Maar Raffles zei:

„Beste Carly, het is immers hetzelfde, waar wij heen gaan? Er kan overal iets interessants voorkomen.”

Het grootste gedeelte van het programma was reeds afgeloopen, toen een jonge zangeres van omstreeks een-en-twintig jaren, die op het programma vermeld stond met den naam miss Le Beau, optrad en eenvoudige volksliederen van verschillende natiën voordroeg.

Haar stem en voordracht waren zoo goed, dat Raffles en Charly Brand er geheel van onder den indruk kwamen.

Het publiek dacht er echter anders over.

De menschen, die deze goedkope uitspanningen bezochten, verlangden schuine liedjes en wilden niets hooren van kunstgenot.

Behalve Raffles en Charly Brand zag men, nadat de voordracht geëindigd was, slechts weinigen die applaudisseerden.

Men kon integendeel duidelijk bemerken, dat de voordracht het grootste gedeelte van het publiek mishaagd had.

Raffles bemerkte, dat de jonge zangeres beefde van verdriet, omdat het publiek haar niet begrepen had.

Een jonge man met zwart haar, die haar voordracht op een slechte piano begeleid had, was in haar gezelschap.

Nog eenige minuten nadat het gordijn was gevallen, keek Raffles naar het tooneel, vatte daarna Charly Brand bij den arm en zei:

„Men mag gerust beweren, dat dit parelen voor de zwijnen waren. Deze zangeres is een groote artiste, Charly en ik verlang er naar om kennis met haar te

maken. Ik verzoek je, mij te volgen, want ik wil probeeren of ik toegang tot het tooneel kan krijgen."

Zij hadden de zaal nog niet verlaten, toen een andere zangeres onder bijvalsbetuigingen van het publiek schuine liedjes ten beste gaf.

Toen Raffles buiten gekomen was, ademde hij met volle teugen de koele nachtlucht in.

Hij wendde zich tot den portier, drukte dezen eenige geldstukken in de hand en zei:

„Wilt u zoo goed zijn, mij en mijn vriend naar het tooneel te brengen? Ik zou gaarne kennis willen maken met de zangeres, miss Le Beau."

De portier keek verbaasd en antwoordde:

„De zangeres Le Beau — wel — weet u — naar het tooneel kan ik u brengen, maar ik geloof niet, dat uw plan u gelukken zal.

Zij is met haar man — die met het zwarte haar — dien u aan de piano gezien hebt — zij houdt zooveel van hem — dat u er niet op rekenen moogt, ergens met haar een glas wijn te kunnen drinken.

Maar als u er op gesteld bent, breng ik u naar het tooneel."

„Ik verzoek u," zei Raffles, „om ons naar het tooneel te brengen, omtrent het overige behoeft u zich het hoofd niet te breken."

Wat Raffles achter het tooneel te zien kreeg, was voor hem niets nieuws. Hij kende de aan de achterzijde vuil uitziende coulissen, hij kende de afgeschminkte gezichten der danseressen, die nog geen kwartier geleden door de toeschouwers bewonderd werden; dat alles kende hij en hij volgde den portier onverschillig naar een kleine ruimte, die door zaklinnen was afgesloten; dit was de kleedkamer van miss Le Beau.

Zonder eerst te vragen, sloeg de portier het zaklinnen terug en lette niet eens op den kreet van verontwaardiging, dien de zangeres liet hooren, toen zij achter den portier de beide vreemde heeren ontwaarde.

„Ik breng hier twee gentlemen," zei de portier, „die kennis met u willen maken."

Daarop wendde hij zich tot Raffles en sprak:

„Kom maar binnen, sir, de dame is weliswaar juist bezig zich te kleeden, maar dat zal voor u zeker niets bijzonders zijn..."

Maar Raffles gaf den man een vermaning en zei:

„Gij vergist u, wanneer u meent, dat wij als gentlemen een dame, die bezig is aan haar toilet, willen storen.

Wij zullen hier buiten blijven wachten totdat zij ons ontvangen kan."

De zangeres, die in de haast een doek om haar ontbloote schouders had geworpen, dankte Raffles met een hoofdknik en sprak:

„Het doet mij genoegen, hier heeren te vinden, die nog respect voor een vrouw gevoelen."

De halfdronken portier verwijderde zich thans.

Raffles en Charly Brand moesten verscheiden minuten wachten; eindelijk werd het zaklinnen teruggeslagen en de beide vrienden stonden tegenover de zangeres.

„Wat verlangt u van mij?" vroeg zij en keek eerst Raffles en daarna Charly Brand aan.

Raffles boog zoo wellevend, alsof hij voor een der hofdames van de Koningin stond en zei:

„Miss Le Beau, ik heb het genoegen gehad, u te hooren zingen. Het is zoowel mij als mijn vriend eene behoefte geworden, u onze bewondering te kennen te geven en u te verzekeren, dat wij door u een groot kunstgenot hebben gesmaakt."

De jonge vrouw bloosde en maakte met de hand een afwijzende beweging. Zij keek Raffles aan.

Zij verbeeldde zich, dat zijn woorden niet oprecht gemeend waren en dat zij daarachter iets moest zoeken, wat het tegenovergestelde moest beteekenen van hetgeen hij gezegd had.

Raffles begreep, dat zij hem wantrouwde en zei:

„U zult het waarschijnlijk zeer vreemd vinden, dat hier, waar uwe kunst niet op haar plaats is, twee heeren komen om u hun bewondering te kennen te geven.

U zult misschien denken, dat wij, mijn vriend en ik, zoo doen als de heeren, die de dames van de schouwburgen opzoeken, met het doel om met haar te soupeeren of een rendez-vous te hebben. Daarin vergist gij u, miss Le Beau. Wij hebben noch het plan om u om een rendez-vous te vragen, noch om u tot een souper uit te noodigen, maar wij zijn waarlijk hier achter de coulissen gekomen om u onze bewondering over uw kunst te betuigen en als man van eer wilde ik u vragen, of ik u met het een of ander van dienst zou kunnen zijn, speciaal om u te helpen, een betere betrekking in Londen te verkrijgen dan hier aan dit theater."

Door de woorden van Raffles had miss Le Beau eenig vertrouwen gekregen; zij reikt hem de hand en zei:

„Thans geloof ik u, mijnheer. Ik zie het aan de uitdrukking uwer oogen, dat u een bewonderaar bent van mijn kunst.

Gij kunt niet denken, hoe aangenaam mij dit is. Dat zal mij sterken in mijn strijd en de woorden, die u tot mij gesproken hebt, zal ik nooit vergeten."



„Ook ik niet,” hoorde men op dit oogenblik met zachte stem haar begeleider zeggen.

„Dat is mijn man, Hugo le Beau.”

Met deze woorden stelde de zangeres hem voor aan de beide vrienden.

Deze maakten een buiging en eerst thans dacht Raffles er om, dat hij de wellevendheid uit het oog had verloren, door te vergeten, zich en Charly Brand voor te stellen.

„Sta mij toe,” zei hij, „dat ik de fout, die ik begaan heb, weer goed maak en mij en mijn vriend eveneens aan u voorstel: ik ben Edward Barymore —” en terwijl hij naar Charly Brand wees — „dit is mijn vriend Charly Morrison.”

Mr. Le Beau reikte Raffles de hand en zei:

„Ik heb de woorden, die u tot mijn vrouw gesproken hebt, gehoord, en betuig u daarvoor mijn hartelijksten dank.”

„Het is aan ons,” antwoordde Raffles, „om te bedanken, want wij hebben genoten van hetgeen wij gehoord hebben.

Ik zie intusschen, dat u gereed bent om den schouwburg te verlaten en daar miss Le Beau niet alléén is,

maar onder uwe begeleiding, sir, denk ik niet tegen de wellevendheid te zondigen, als ik u beiden uitnodig om met mij en mijn vriend in een der kleine restauraties een souper te gebruiken.

Ik heb veel relaties en het zou mij het grootste genoegen doen, als ik uw vrouw een betrekking kon bezorgen, zooals haar toekomst.”

De zangeres boog en zei:

„Als mijn man het goed vindt, wil ik gaarne gebruik maken van de vriendelijke uitnodiging der heeren.”

„Zeker wel,” antwoordde mr. Le Beau. „De uitnodiging vind ik zeer aangenaam en vereerend.”

„Dan verzoek ik, u ons te volgen,” zei Raffles.

Eenige oogenblikken later stonden zij voor den schouwburg; Raffles riep den chauffeur van een auto, opende hoffelijk de deur en hielp de zangeres instappen; hij gaf den chauffeur het adres van een kleine restauratie aan het Strand en stapte daarop eveneens in de auto.

De portier van het theater keek hen na en fluisterde:

„Dat had ik waarlijk niet gedacht. Zij houdt zich dus maar zoo.”

## DERDE HOOFDSTUK.

**De zangeres.**

Het was een kleine, voorname Italiaansche restauratie, die Raffles sedert verscheidene jaren kende, waarin men ongeneerd en verborgen voor nieuwsgierige blikken, chambres-séparées vond en waar men bij een goed souper en een goed glas wijn het zich zoo aangenaam mogelijk kon maken.

Eerst na het souper en nadat de zangeres door den wijn eenigszins opgewekt was geworden, begon zij te spreken.

„U zult u er waarschijnlijk over verwonderen, mr. Barrymore”, zeide zij tot Raffles, die dezen naam gekozen had, „dat u mij in een café-chantant hebt aangetroffen. Maar u moet in aanmerking nemen dat zoowel mijn man als ik, — wij zijn eerst sedert een jaar gehuwd en zijn Franschen — nog jong en onervaren zijn. Wij zijn hier naar Londen gekomen, omdat wij ons hier zeer veel succes voorstelden.

Wij hebben ons gouden bergen gedacht, maar zijn vreeselijk teleurgesteld. Wij verdienen niet eens zooveel om onze huur en de noodigste levensbehoeften te kunnen betalen en hebben steeds een publiek, dat ons niet begrijpt.”

„Ik moet u inderdaad mijn verwondering te kennen geven, dat het u niet gelukt is, een beter engagement te krijgen.”

„Dat is zeer moeilijk,” antwoordde Mr. Le Beau. „Er is geen enkele directeur, dien wij niet bezocht hebben, en voor allen heeft mijn vrouw gezongen.

Ieder stuurt ons met een eenvoudig schouderophalen weg. Als mijn vrouw Fransche liederen kon zingen en kostbare toiletten bezat, dan zou men haar wel willen engageeren.”

„En die heb ik niet en wij kunnen ze niet betalen,” voegde de zangeres er aan toe. „Mijn man en ik zijn zóó arm, dat ik mijn garderobe zelf vervaardig uit de goedkoopste stoffen en er niet eens aan denken kan,

mij een zijden japon te koopen. En wat betreft het zingen van Fransche straatliedjes, dat kan ik niet van mij verkrijgen, want mijn gevoel verzet zich daartegen.”

„Dat zou voor u en uw kunst ook jammer zijn,” bevoerde Raffles en keek naar zijn wijnglas.

Na deze woorden bewaarden allen een oogenblik het stilzwijgen. Ieder scheen na te denken en Charly Brand kon het wel aan Raffles zien, dat er iets in zijn brein omging.

Mr. Le Beau verbrak het eerst het stilzwijgen.

„Zelfs indien mijn vrouw Fransche straatliedjes wilde zingen en zich zijden japonnen aanschafte, dan zou het nog twijfelachtig zijn of wij succes hadden, omdat wij geen geld hebben om reclame te maken en reclame maken is een allereerste vereischte.

Eerst daarna zou er kans bestaan om te slagen.”

„Dat is zeer waar,” zei Raffles. „Ik denk er juist over na, hoe ik uw vrouw, die waarlijk een kunstenaar is, door een reclame-truc zou kunnen helpen om groeten roem in te oogsten.”

„Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, mijne heeren,” antwoordde de zangeres.

Raffles keek haar eenige oogenblikken aan en zei daarna:

„Mylady, ik hoop, dat u naar mij luisteren zult, want ik wil trachten u te helpen en ik weet een truc, dien ik reeds morgen met u denk ten uitvoer te brengen.”

In weerwil van het vertrouwen, dat zij in Raffles stelde, keek de zangeres hem ongeloovig aan, en ook haar man scheen niet veel hoop te hebben.

Zonder een nadere verklaring te geven, haalde de Groote Onbekende zijn zakboekje en een potlood te voorschijn.

„Mag ik weten, waar u woont?”

Na een oogenblik aarzelens antwoordde Mr. Le Beau:

„Wij wonen in een pension.”

„In een pension?” herhaalde Raffles en schudde met het hoofd.

„Nee, dat kan niet. U moet in een kleine villa trekken en die geheel alléén bewonen.”

De zangeres begon luidkeels te lachen en zei:

„Bezit u een villa, Mr. Barrymore? Mijn man en ik zouden niet weten, waar wij de huur voor zulk een gebouw vandaan zouden halen.”

„Laat mij daarvoor zorgen,” antwoordde Raffles, „en laten wij daar heden niet verder over spreken. Ik zal u morgenochtend tegen elf uur, in uw pension opzoeken en met u naar het westelijk gedeelte van Londen gaan, waar wij een kleine villa zullen zoeken, die u reeds overmorgen moet betrekken.

Ik wil dan tegelijkertijd een overeenkomst met u sluiten.”

„Een overeenkomst?” vroeg de zangeres verbaasd.

„Ja,” zei Raffles, „een overeenkomst, die in rechten geldig is en waarin ik mij bereid verklaar als uw impressario op te treden; alle onkosten voor reclame, levensonderhoud en andere benodigdheden zal ik voorloopig betalen en later, zoodra u een goed engagement gekregen hebt, moet u mij deze onkosten terugbetalen en mij dertig procent afstaan van uw verdiensten.”

„Maar mr. Barrymore,” gaf de zangeres ten antwoord, „dat zou meer zijn dan ik ooit gedacht had. Ik zou mij dan hoogst gelukkig gevoelen.

Wat u mij daar gezegd hebt, kan ik nog niet goed begrijpen. O, mijn God, als ik bedenk, dat wij voor den volgenden dag geen zorgen meer zullen hebben!

Mr. Barrymore, u bouwt een luchtkasteel voor ons dat zoo schoon is als ik het mij nooit gedroomd heb. Morgen zult u misschien heel anders over de zaak denken en dan zullen wij — mijn man en ik — wel voor altijd door u vergeten worden!”

Raffles haalde de schouders op.

„Indien u zoo weinig vertrouwen in mij stelt, dan is het beter, dat wij geen overeenkomst aangaan.

Het doet mij dan leed, dat ik zoo openhartig tegenover u geweest ben.”

De jonge zangeres keek hem aan en zei:

„Vergeef mij de woorden die ik gesproken heb, sir. Ik wilde niets onaangenaams zeggen. Maar u kunt niet denken, hoeveel beloften mij reeds gedaan zijn en niemand heeft ze gehouden.

Wij hebben zooveel leed ondervonden. U begrijpt

dus wel, dat ik er aan twijfelen moet, of u alles zult volbrengen wat u zegt.

Bedenk overigens eens, wanneer de zaak mislukte en al de moeite en kosten vergeefsch waren.

Ik kan u die niet vergoeden, mr. Barrymore.”

„Dat begrijp ik,” antwoordde Raffles, „ik beschouw de zaak met een koopmansoog en overweeg alles; zelfs de mogelijkheid, dat ik al mijn geld zal kwijt raken, wat ik ervoor heb uitgegeven.

Ik reik u mijn hand, geef mij de uwe en daarmee is onze overeenkomst reeds mondeling gesloten. Morgen kom ik bij u en zal, opdat u volkomen zeker kunt zijn, bij een rechtsgeleerde het contract laten opmaken.”

De zangeres nam de hand van Raffles en voordat hij het verhinderen kon, kustte zij die uit dankbaarheid.

Voor den eersten keer in zijn leven bloosde Raffles. Er waren eenige oogenblikken noodig om hem weer tot kalmte te brengen.

Zij bleven nog een poos in het lokaal bijeen, maakten groote plannen voor de toekomst en scheidten in opgewekte stemming als vrienden, die elkander reeds jaren lang gekend hebben.

Per auto bracht Raffles hen naar hun pension en nam afscheid met de woorden:

„Tot morgen!”

Toen hij met Charly Brand naar huis reed, zei deze: „Ik zou wel eens willen weten of er nog een rol bestaat, die jij nog niet gespeeld hebt. Londen zal dus eerst-daags het voorrecht genieten, jou als impressario te zien.”

„Natuurlijk,” zei Raffles lachend, „dat is een goed zaakje. Men verdient soms veel geld en heeft nooit gelegenheid om zich te vervelen.”

„Maar Edward, ik geloof, dat jij je op een terrein gaat begeven, dat je vreemd is.”

„Onzin,” lachte Raffles, „ik ken ieder terrein, waarop ik mij begeef. Ik meen, dat hetgeen andere menschen doen, ook ik als ik mijn hersens maar gebruik in staat ben te doen.”

„Daaraan twijfel ik niet. Maar wil je mij niet mededeelen, welken reclame-truc je wilt uithalen?”

„Ja, mijn jongen,” zei Raffles, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies, „ja, maar dan moet je zóó op je stoel gaan zitten dat je er van verwondering niet afglijdt, als ik je dat mededeel.”

„Nu ben ik inderdaad nieuwsgierig,” zei Charly Brand lachend.

„Luister dan: ten eerste een moord — ten tweede een lijk in den kelder — ten derde een skelet, hetwelk onze

waarde vriend, de inspecteur van politie Baxter, zal opgraven."

„De haren rijzen mij te berge, Edward! Wie zal den moord plegen?"

„Mr. Le Beau," antwoordde Raffles met gedempte stem.

„Om 's hemels wil, Edward! Die man ziet er niet naar uit, alsof hij in staat zou zijn iemand om het leven te brengen."

„Hij zal in dit geval heelemaal niet gevraagd worden, maar eenvoudig moeten doen, wat ik hem zeg."

„Ik word voor den eersten keer bang voor je, Edward. Wil je mij ook zeggen, wien mr. Le Beau vermoorden zal?"

„Jawel," antwoordde Raffles met een ironischen lach, „hij zal zijn vrouw dooden!"

Raffles rookte en Charly Brand keek hem wezenloos aan. Hij was zoo geschrokken, dat hij gedurende eenige oogenblikken niet antwoorde kon.

Eindelijk sprak hij:

„Hoor eens, Edward, is je misschien de Italiaansche wijn naar het hoofd gestegen? Je spreekt onzin!"

„Zeg eens, beste Charly, je kent mij nu al vijf jaren en in al dien tijd heb je als mijn secretaris gelegenheid genoeg gehad om te ondervinden, dat de onmogelijkste dingen, die je als dwaasheden van mij voorkwamen, steeds zijn uitgevoerd."

Ik geloof inderdaad, Charly, dat het eindelijk tijd voor je wordt om een helderder kijk te hebben op mijn doen en laten en om dingen, die ik je in vertrouwen mededeel, niet voor onzin te verklaren."

„Je hebt gelijk, Edward," antwoordde Charly Brand, „maar zoolang als ik je ken, was je steeds afkeerig van daden van geweld en ik zou je er nooit voor hebben aangezien, om aan zoo'n moord medeplichtig te zijn."

Als je zoo onverschillig over een moord spreekt en daarbij nog verhaalt van een skelet in een kelder en

van mr. Le Beau als moordenaar — ja zelfs als moordenaar van zijn eigen jonge vrouw — dan moogt ge mij het waarlijk niet kwalijk nemen, dat ik in zulk een geval het woord onzin of dronkenschap gebruik.

Misschien vertel je mij ook nog, dat het skelet in den kelder, dat door den inspecteur van politie zal opgegraven worden, het skelet is van je beschermeling — de zangeres Le Beau."

„Natuurlijk verzeker ik je dat!"

Charly Brand sloeg zijn handen te zamen en riep:

„God zal mij bewaren! Ik dacht altijd, dat Baxter nog wel eens krankzinnig zou worden maar... Edward, zoudt gij niet voor eenigen tijd een koudwaterkuur ondergaan?"

„Dat is geen slecht idee," antwoordde Raffles, „daardoor komt men tot kalmte ook zonder krankzinnig te zijn. Je kunt mij eventueel begeleiden."

„Ik dank je wel. Vooral nu, terwijl wij weer achttienduizend pond sterling bij de Bank gedeponereerd hebben. Ik wilde je hedenavond reeds voorstellen om voor dit geld een reis naar Egypte of Indië te maken.

Je weet immers wel, dat ik mij te Londen niet behagelijk gevoel, omdat ik vrees, dat Baxter met zijn detectives plotseling voor ons zullen verschijnen om ons beiden in de muizenval, zooals men het hoofdbureau van politie van Londen, Scotland Yard, noemt, te gaan opsluiten."

„Dat genoeg zal onze vriend Baxter niet smaken, beste Charly. Wees daaromtrent maar gerust!"

„En je wilt inderdaad woord houden wat den moord en het skelet in den kelder betreft?"

„Ja, Charly, dat doe ik. Maar laat ons nu niet meer over zaken spreken, want ik ben waarlijk moe en zou blij zijn als wij thuis waren."

Gedurende het laatste gedeelte van den tocht bewaarden beiden het stilzwijgen en de klok sloeg drie uur toen zoowel Raffles als Charly Brand te bed lagen.

## VIERDE HOOFDSTUK.

**Een kunstgreep.**

Den volgenden morgen sloot Raffles volgens afspraak het contract met de zangeres, huurde een lief huisje in het westen van Londen, gaf haar als voorschot verscheiden honderd pond sterling en toen hij afscheid van haar nam, was hij er van overtuigd, dat in de kleine villa tijdelijk een paar gelukkige menschen woonden.

Op de vraag der dame, wanneer hij hen weer wilde bezoeken, haalde hij de schouders op en antwoordde:

„Heb daarvoor geen zorg, mevrouw, ik zal, zoodra u mij noodig hebt, verschijnen. Maar ik ben van plan om eenigen tijd rust te nemen en op reis te gaan.”

Zijn plan was om met Charly Brand naar een Duitsch sanatorium te gaan, om daar zijn zenuwen weer tot kalmte te brengen.

Eerst drie maanden later, tegen het voorjaar, keerde hij naar Engeland terug.

Reeds op den eersten dag van zijn terugkomst bezocht hij de zangeres en vond, zooals hij trouwens wel verwacht had, de beide menschen nog steeds zeer gelukkig.

„Ik kom thans bij u,” sprak Raffles, toen zij in de kleine salon bijeen zaten, „om onze werkzaamheden te beginnen.

Zooals ik reeds vernomen heb, hebt u gedurende mijn afwezigheid vlijtig gestudeerd. Wij moeten nu beginnen met reclame te maken, waardoor wij, als ik mij niet vergis, kapitalen zullen verdienen. Luistert dus —” hij wendde zich tot mr. Le Beau —: „u moet hier in de buurt en bij al uwe vrienden en bekenden vertellen, dat uw vrouw een groote erfenis heeft gekregen.

Verder moet u vertellen, dat u gelooft, dat ik een geheime minnaar van uw vrouw ben en dat u vreest, dat ik er met haar vandoor zal gaan.

Ik zal al het mogelijke doen om de menschen dit te

doen gelooven, en uw vrouw moet mij daarin behulpzaam zijn. Om deze meening ingang te doen vinden, zal ik met uw vrouw dikwijls uitstapjes gaan maken en haar nu en dan eens afhalen op tijden, waarop u bent uitgegaan.

U moet eenige menschen in uw buurt opdragen om op uw huis te passen. Ook uw dienstmeisje moet u het geheim mededeelen.

Geef haar eenig geld cadeau en draag haar op om u nauwkeurig op de hoogte te houden, wanneer ik uw vrouw kom bezoeken.

Ik zal eveneens het meisje geld geven en haar verzoeken om nooit met u te spreken over mijn aanwezigheid bij uw vrouw. Ik verzoek u dringend om dit alles nauwkeurig uit te voeren. Alles hangt er van af, dat u mijn opdracht stipt volgt.”

Ofschoon de zangeres en haar echtgenoot het doel dezer maatregelen niet begrepen en het de dame wel eenigszins moeilijk voorkwam om plotseling in het openbaar als de minnares van haar impressario op te treden, toch stelden zij het grootste vertrouwen in Raffles en besloten, zonder hem verder met vragen lastig te vallen, zijn bevelen op te volgen.

Binnen eenige weken was het resultaat, dat Raffles zich hiervan voorstelde, bereikt.

In de kleine Engelsche plaatsen, die ten Westen van Londen liggen, is het leven kleinsteadsch. De eene buurman weet daar precies van den ander hoe diens levensgewoonten zijn en tevens alles wat er in huis voorvalt.

Wat hij zelf niet hoort, dat vertellen de dienstboden wel.

Zoodoende wisten thans alle menschen, die in Hamilton-Road, in de nabijheid van de villa der zangeres woonden, dat deze een liaison met haar impressario had en ook, dat haar man dikwijls als een wanhopige naar

Londen ging. Allen wisten ook, dat de zangeres een groot vermogen geërfd had.

Het ging zoover, dat de bureu in hun woede tegen den gewaanden verstoorder van het huwelijksgeluk der beide jonge kunstenaars, zich niet ontzagen Raffles met schimpwoorden te begroeten, als deze op zijn dagelijksche wandelingen naar de zangeres langs hun tuinen liep.

Toen eenige weken later Raffles op zekeren avond bij Le Beau en zijn vrouw zat, zeide hij:

„Nu komt het tweede bedrijf van ons werk.

Morgen moet uw vrouw op reis gaan; maar dezen nacht moet gij groote ruzie met uw vrouw maken, zoodat uw dienstmeisje alles hoort.

Voordat de dag aanbreekt, moet uw vrouw afreizen en niemand mag weten, waar zij heen gaat. Slechts wij beiden, gij en ik, zullen het weten, dat uw vrouw zich bevindt in een stil, deftig pension in Londen, of nog liever in Brighton.”

Mr. Le Beau schudde verwonderd het hoofd.

„Ik begrijp er weliswaar niets van, maar als het noodig is, dat mijn vrouw zich voor eenigen tijd van mij verwijdert, dan zal zij aan uw opdracht voldoen.” — — — — —

Dienzelfden nacht hoorde het dienstmeisje een geweldige alarm in de slaapkamer der jonge echtelieden. Brandend van nieuwsgierigheid, ging zij naar de deur van het echtpaar, om ieder woord op te vangen.

Zij hoorde duidelijk de vreeselijkste beledigingen en de woorden, die Raffles had bevolen te gebruiken.

„Ik vermoord je — ik vermoord je, als je nog langer met dien man omgaat. Ja, het beste zou wel zijn, dat ik jou, trouwelooze, dadelijk om het leven bracht!”

Daarop volgde zulk een vreeselijk lawaai, dat het jonge dienstmeisje zich de ergste moordgeschiedenis voorstelde.

Toen zij den volgenden morgen uit haar slaapkamer kwam, snelde zij zoo spoedig mogelijk naar de keuken en opende dadelijk alle vensters om onmiddellijk om hulp te kunnen roepen, als er iets verschrikkelijks mocht zijn voorgevallen.

Als naar gewoonte zette zij thee en toen zij daar nog mede bezig was, riep de bel haar naar het slaapvertrek van haar huisgenooten.

Zij moest al haar moed verzamelen toen zij binnentrad en Mr. Le Beau reeds gekleed voor den spiegel zag staan.

Zonder naar haar om te zien, zei de artist:

„Breng de thee hier, maar alléén voor mij. Mijn

vrouw is hedenacht op reis gegaan en komt eerst over eenige weken terug.”

„Yes, Sir”, antwoordde het dienstmeisje en haar stem beefde van angst, daar zij op het bed van de jonge vrouw een groote roode vlek bespeurde.

Zij liep in allerijl het vertrek uit. Haar knieën knikten, de groote roode vlek kwam haar steeds weer voor oogen en was als het ware een spook voor haar, terwijl een inwendige stem haar zeide:

„Hij heeft haar vermoord!” —

Dat de roode vlek op het beddegoed niets anders was dan roode inkt, wist zij natuurlijk niet.

Nadat hij een kop thee gebruikt had, ging Mr. Le Beau uit en scheen zoo goed geluimd, dat het dienstmeisje haar vuisten balde en uitriep:

„Ik ga naar de politie om den schurk aan te klagen.”

Eenige uren daarna verscheen Raffles en vroeg naar haar mevrouw.

„Mrs. Le Beau is op reis gegaan”, antwoordde het dienstmeisje.

Raffles deed alsof hij zich daarover ten zeerste verwonderde en zei:

„Op reis gegaan? — Hoe? — Waarom? — Mrs. Le Beau heeft mij er gisteravond toch geen woord van gezegd, dat zij op reis wilde gaan. Dat komt mij zeer vreemd voor!”

„Daarin hebt u volkomen gelijk. Het is inderdaad vreemd. Maar ik durf het niet wagen u te zeggen, wat hier in den afgeloopen nacht is voorgevallen.”

„Is hier dan iets bijzonders voorgevallen?” vroeg Raffles met een verbaasd gezicht.

Het jonge meisje scheen opnieuw door angst bevangen. Zij verzocht Raffles om binnen te komen, sloot de deur en vertelde:

„Ja, hier is iets verschrikkelijks gebeurd. Tegen middernacht werd ik wakker en hoorde een vreeselijken twist in de slaapkamer.

Ik heb zeer duidelijk gehoord, dat Mr. Le Beau riep: „Ik vermoord je!”

O, mijn God, Mr. Barrymore, ik geloof bepaald, dat hier iets verschrikkelijks gebeurd is. Wie weet wat de man met zijn jonge vrouw gedaan heeft.”

„Maar spreek dan toch. Welke vermoedens heb je?”

„Ik wil niet langer in dit huis blijven, geen enkelen nacht meer. Ik heb zoëven reeds aan mijn moeder geschreven, dat ik nog hedenavond bij haar terugkom. Ik geloof, dat hier een groote misdaad gepleegd is. Luister eens, Mr. Barrymore, mijnheer heeft altijd gedacht dat u met zijn vrouw in liefdesbetrekking stond, en hij

heeft mij verscheidene keeren geld gegeven, opdat ik hem altijd zou mededeelen wanneer u bij mrs. Le Beau kwam. O, mijn God, misschien heb ik daardoor wel medegewerkt tot de ontzettende ramp."

„Wat ge daar zegt zou iemand doen vermoeden, dat hier een moord gepleegd is."

„Ja, ja, waarde heer. Ik geloof bepaald dat hier een moord gepleegd is. Als u naar de slaapkamer gaat, zult u er bloedvlekken ontdekken."

Raffles liep de trap op, gevolgd door het angstige meisje, en betrad de slaapkamer, waar een vreeselijke wanorde heerschte, omdat het meisje het niet durfde wagen daar binnen te treden om den boel op te ruimen.

Raffles deed alsof hij zeer verschrikt was, bleef op den drempel staan, keek met angstvolle blikken naar het vermeende bloed en zei:

„Ik verlaat dit vertrek, ik kan het niet zien. Wat heeft uw heer tot u gezegd, toen hij het huis verliet?"

„Hij zei, dat mevrouw heden zeer vroeg op reis was gegaan."

„Ja, maar heeft mevrouw Le Beau ook bagage meegenomen?"

„Neen — niets — ik ken al haar koffers, die op zolder staan. Een dame zooals mrs. Le Beau zal toch niet

zonder koffers op reis gaan. Geen enkele ontbreekt er."

„De zaak is zeer merkwaardig," zei Raffles. „Ik zou u raden het huis te verlaten en mij voorloopig de sleutels te geven. Ik verzoek u ook, om mij uw adres op te geven, opdat ik u, wanneer ik de politie met de zaak in kennis stel, als getuige kan opgeven."

„Yes, sir, dat wil ik doen."

Een uur daarna verliet het dienstmeisje, nadat zij nog aan alle dienstboden in de buurt alles verteld had en hun, natuurlijk onder de grootste stilzwijgendheid, had medegedeeld, dat er waarschijnlijk een groote misdaad was gepleegd, met haar bagage het huis.

Maar Raffles wachtte totdat Mr. Le Beau terugkwam en toen deze eindelijk terugkeerde, keken zij elkander gedurende een oogenblik stilzwijgend aan en begonnen daarna luidkeels te lachen.

Mr. Le Beau deelde Raffles mede, dat hij zijn vrouw gesproken had en dat zij onder den naam van Mrs. Laronge te Brighton in een pension woonde.

Daarna trokken zij de lakens van het bed en verbrandden ze in de kachel.

Eerst tegen den avond verlieten zij het huis en gingen naar een restauratie.

## VIJFDE HOOFDSTUK.

## Een brief.

De inspecteur van politie Baxter was woedend op zijn bureau gekomen en schold op zijn secretaris Marholm, die reeds sedert jaren door zijn collega's de „vloot” werd genoemd. —

De „vloot” hoorde deze scheldwoorden van zijn chef met alle mogelijke koelbloedigheid aan, want zij maakten hoegenaamd geen indruk op hem.

Toen de inspecteur van politie Baxter eindelijk vermoeid in zijn fauteuil neerzank, zei Marholm op een toon, die van weinig respect getuigde:

„Mijnheer de inspecteur, ik heb weliswaar gehoord, dat u mij allerlei dingen heb toegesnauwd, maar ik begrijp eigenlijk niet, wat u wilt.”

De oogen van den inspecteur schoten vuur; hij riep:

„Bij je laatste rapporten aan den Lord-Mayor heb je weer vergeten, de voorgeschreven breedte op het papier open te laten; je hebt alles volgeschreven!

Dat is een fout, die door mijn secretaris niet gemaakt mag worden!”

„Gij vergist u, mijnheer de inspecteur”, antwoordde de „vloot”.

„De acte, die daar voor u ligt, is, zooals u kunt zien, niet van mijn hand, maar van die van den secretaris van den Lord-Mayor zelf. U weet dus wel beter en zegt het alleen om met mij te twisten.”

„Mijnheer!” schreeuwde Baxter, „u schijnt te vergeten, met wien u spreekt. Als ik zeg, dat de acte door u geschreven is, dan weet ik zeer goed wat ik beweer.

„Dat weet u juist in dit geval niet, mijnheer de inspecteur”, gaf de „vloot” kalmpjes ten antwoord.

Baxter wist van woede niet, wat hij tegen Marholm zou zeggen

Hij had geregeld elke week een geduchten uitbrander van den Lord-Mayor gekregen, en nu wilde hij zich daarover op de „vloot” wreken.

Inderdaad was het de „vloot” onmogelijk om den

inspecteur te beletten, dat deze zoo vele flaters beging.

„Het is waarlijk jammer”, zei hij, „dat John C. Raffles...”, hij zweeg eensklaps, want toen Baxter nauwelijks dezen naam hoorde, sprong hij als door een slang gebeten op en schreeuwde:

„Ik gebied je om je mond te houden! Het ontbrak er juist nog aan, dat je over Raffles moest beginnen. Ik ben hartelijk blij, dat ik nu reeds sedert verscheidene maanden niets meer van den oplichter gehoord heb. De bodem zal hem hier in Londen wel te heet geworden zijn en nu heeft hij zijn arbeidsveld zeker naar Parijs of Berlijn verplaatst.

Ik heb immers altijd beweerd, dat ik het iederen schurk hier zoo onmogelijk zou maken, dat hij hier niet lang zou kunnen vertoeven!”

Bij deze woorden keek hij de „vloot” aan en bemerkte, dat een ironische lach om diens mond speelde.

Dit lachen wekte opnieuw zijn woede op. Maar daar hij wel begreep, dat hij de „vloot” het lachen niet kon verbieden koos hij den verstandigsten weg, zette zijn hoed op en ging heen, om ergens in een café zijn ergernis over de terechtwijzing van den Lord Mayor met verscheidene cognacjes weg te drinken.

— — — — —  
Ongeveer terzelfder tijd betrad John C. Raffles onder het rooken van een sigaret zijn studeervertrek en wandelde daarin op en neer, terwijl Charly Brand en mr. Le Beau zwijgend voor de kachel zaten en rookten.

„Beste Charly,” zei Raffles, „je moet maar eens voor het schrijfbureau gaan zitten, om een brief gereed te maken voor den inspecteur van politie Baxter.”

Charly Brand nam pen en papier, wierp zijn sigaret weg en vroeg:

„Wat moet ik schrijven?”

Raffles bleef voor hem staan en begon het volgende te dicteeren:



„Zeer geëerde heer inspecteur van politie!

Hiermede zend ik u een zeer belangrijk bericht. Sedert verscheidene maanden woont bij mij in de buurt een componist, genaamd Le Beau. De man is getrouwd met een beeldschoone zangeres, die tot voor eenige weken in een derde-rangs variëteétheater optrad. Sedert eenige maanden schijnt dat echtpaar door een erfenis uit zijn zeer armoedige positie te zijn verloot; het betrok in mijn buurt een kleine villa en tot voor zeer korten tijd schenen zij in de beste verstandhouding te leven.

Op zekeren dag dook, naar mij werd medege-deeld, iemand op, die impressario van de gehuwde zangeres werd en sedert dien tijd kon ieder wel bemerken dat er tusschen hem en de zangeres een verhouding bestond.

Ik zelf en verscheidene bureu waren er dikwijls getuige van, dat de zangeres met haar impressario, bij afwezigheid van haar echtgenoot, ging wandelen of kleine uitstapjes maakte.

Voor omstreeks veertien dagen was er des nachts, ik kwam juist de villa voorbij, een vreeselijk lawaai en ik hoorde toen duidelijk de woorden:

„Ik vermoord je!”

Den volgenden morgen hoorde ik, dat de schoone zangeres plotseling des nachts op reis was gegaan. Mijn dienstmeisje hoorde toen van de dienstbode der zangeres, dat er in dien nacht iets verschrikkelijks moest zijn voorgevallen.

Het dienstmeisje vertelde, dat het slaapvertrek vol bloed lag.

Ik geloof bepaald, dat er in dat huis een misdaad gepleegd is en verzoek u, om dat nauwkeurig te laten onderzoeken.

Met alle hoogachting,

EEN ONBEKENDE VRIEND.”

Charly Brand stond op om den brief met de schrijfmachine gereed te maken, terwijl mr. Le Beau zich tot Raffles wendde en sprak:

„Dan wordt het hoog tijd, dat ik, overeenkomstig ons plan, op de vlucht ga.”

„Nog niet, waarde vriend,” antwoordde Raffles, „maar ik ken den inspecteur van politie Baxter er genoegzaam voor, om te begrijpen dat hij morgen, na ontvangst van dezen brief, dadelijk bij u zal komen, om u aan een verhoor te onderwerpen.

Ontvang dien heer dan en vertel hem gerust, dat uw vrouw zich te Brighton bevindt.

Ik durf wedden, dat de ezel zich dan met allerlei verontschuldigen weer uit uw huis zal verwijderen.”

„Ik zal doen, waarde Mr. Barrymore, zooals u mij zegt”, gaf de componist ten antwoord.

Na verloop van een half uur was Charly Brand met den brief gereed; Raffles las dien nog eens over en daarna begaven de drie heeren zich naar een restauratie om iets te gebruiken, nadat Raffles eerst den brief gepost had.

De inspecteur van politie Baxter was voordat het avond werd nogmaals in zijn bureau teruggekeerd en vond den brief.

Met een ernstig gezicht las hij dien en hield zich er dadelijk stellig van overtuigd, dat er een vreeselijke misdaad gepleegd moest zijn.

Maar — door de vele ondervindingen, die hij met Raffles had opgedaan, wilde hij niet handelend optreden, zonder den raad van de „vloot” in te winnen.

„Kom eens hier, Marholm”, riep hij tot de „vloot” waarop deze langzaam opstond en naar zijn chef ging.

„Lees dezen brief eens en zeg mij je meening daarover.”

De „vloot” nam den brief, las dien langzaam door, legde hem weer op het schrijfbureau en antwoordde:

„Dat is bedriegerij, mijnheer de inspecteur. Men wil u voor het lapje houden. Geloof mij gerust, dat dit een truc is. Als de schrijver de zaak zelf vertrouwde, zou hij zijn naam er wel onder gezet hebben.”

„Ik ben die meening niet toegedaan”, antwoordde Baxter en begon den brief nog eens te lezen.

„U zult mijn meening wel nooit zijn toegedaan, mijnheer de inspecteur.”

„Wat bedoel je toch?” vroeg Baxter en deed alsof hij het niet verstaan had.

„Ik bedoel”, zei de „vloot”, „dat ik uw meening steeds deel.”

„Zie eens hier”, sprak Baxter verder, „er staat in den brief, dat het dienstmeisje verteld heeft, dat het slaapvertrek vol bloed was.”

„Dat is wel mogelijk”, antwoordde de „vloot” onverschillig; „misschien had zich wel iemand in den vinger gesneden. Ik beschouw de geheele zaak voor onzin.”

„Ik waarlijk niet!” antwoordde Baxter; „ik zal de zaak morgenvoormiddag nauwkeurig gaan onderzoeken.”

„Als ik u een raad geven mag, mijnheer de inspecteur, laat u dan niet door dien — hoe heet hij ook nog — Le Beau — de deur uitsmijten.”

„Komaan”, zei Baxter, „er zal wel niemand in Londen het wagen om mij de deur uit te werpen.”  
„Behalve Raffles!”

De „vloer” noemde dien naam echter niet, maar dacht slechts aan hem.

## ZESDE HOOFDSTUK.

### Baxter als piano-virtuoos.

Den volgenden morgen om tien uur stond Baxter voor de kleine villa en bekeek die, voor hij schelde, van onder tot boven.

De indruk, dien zij op hem maakte, was niet gunstig. De vensterluiken waren gesloten.

De paden in den kleinen tuin schenen verwaarloosd.

De steenen trap voor de deur was met straatvuil bedekt.

Hij kreeg den indruk, dat het huis onbewoond was. Baxter schelde.

Hij behoefde slechts een oogenblik te wachten, toen de huisdeur werd geopend en Mr. Le Beau verscheen.

Hij keek den inspecteur van politie ongeduldig aan en vroeg hem:

„Wat verlangt u van mij?”

„Neem het mij niet kwalijk, als ik u stoor,” zei Baxter, „ik moet vertrouwelijk onder vier oogen met u spreken.”

„Ik ben juist van plan de stad in te gaan,” antwoordde Le Beau, „maar als u belangrijke zaken met mij te bespreken hebt, kom dan binnen.”

„Jawel, Mr. Le Beau,” zei Baxter, „de zaak is van groot belang.”

Hij volgde Le Beau naar de kleine muziekzaal, die door de neergelaten jaloeziën half duister was.

„U moet mij verontschuldigen,” zei Le Beau, terwijl hij er op wees dat alles eenigszins door elkander lag, „mijn vrouw bevindt zich sedert eenigen tijd te Brighton, ik ben dus als het ware vrijgezel. Maar met wien heb ik de eer?”

„Ik zal u dat vertellen,” antwoordde Baxter, „en mij niet onder een valschen naam aan u voorstellen. Ik

ben de inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard.”

Bij deze woorden keek hij den jongen componist aan, om te zien of deze misschien bij het noemen van zijn naam zou schrikken, doch met zeer onverschillige gelaatstrekken keek deze voor zich, maakte een buiging en antwoordde:

„Het is mij zeer aangenaam, mijnheer de inspecteur, kennis met u te maken. Mag ik misschien de reden van uw komst weten? Verlangt u misschien piano-onderwijs?”

Baxter keek naar den vleugel, die in het vertrek stond, en dacht bij zichzelf:

„Het is eigenlijk jammer. Ik was reeds sedert lang van plan om mij in de muziek te bekwamen. Hier had ik nu de gelegenheid gevonden misschien gratis piano te leeren spelen.”

Hij zei daarom:

„Wel ja, mijnheer. Een mijner kennissen heeft u bij mij aanbevolen en ik ben van plan om bij u pianoles te nemen.”

Het was Baxter er eigenlijk om te doen de pianoles te gebruiken om met den vermoedelijken meestersnaar nader kennis te maken.

„Ik ben gaarne bereid u les te geven,” antwoordde de jonge componist, „maar ik moet er u attent op maken, dat ik weinig tijd heb en een hoogen prijs bereken.”

„Dat is geen bezwaar,” antwoordde Baxter, „over den prijs wil ik niet eens spreken. De hoofdzak voor mij is, een bekwamen onderwijzer te hebben.”

De jonge componist scheen een man van zaken te zijn en antwoordde:

„Ik neem alleen leerlingen aan, die zich verbinden om minstens gedurende een half jaar les te nemen. In dit halve jaar ontvangen zij ongeveer driehonderd uren les en voor deze driehonderd uren eisch ik een honorarium van tweehonderd pond sterling, die vooruit moeten worden betaald.”

„Ook dat neem ik aan,” antwoordde Baxter, wien het er om te doen was om hem op een manier, zooals de beroemde Sherlock Holmes dat deed, door list in zijn netten te vangen. Hij haalde zijn cheque-boek te voorschijn.

„Ik ben bereid om u de cheque dadelijk te geven en zal dan morgen bij u komen lesnemen op den tijd, dien u bepalen kunt, mits niet vóór vijf uur des avonds, omdat ik tot dat uur dienst heb.”

De jonge componist bedacht zich eenige oogenblikken. Daarna antwoordde hij:

„Kom dan morgenavond tegen zes uur les nemen, mijnheer de inspecteur van politie. Maar zeg mij eens, kunt u reeds een beetje piano-spelen?”

„Ja, maar slechts met één vinger.”

„Zoo, zoo,” antwoordde de componist.

„U bent dus muzikaal?”

„Mijn vrienden zeggen, dat ik zeer muzikaal ben. Ik speel met één vinger alle melodieën, die zij wenschen te hooren.”

„Zoo — zoo, dan verzoek ik u om voor den vleugel te gaan zitten en eenige melodieën te spelen.”

„Zeer gaarne,” zei Baxter en trok zijn handschoenen uit. „Maar eerst wil ik u de cheque ter hand stellen, opdat u kunt zien, dat ik niet in gebreke zal blijven, bij u te komen om les te nemen.” —

Hij gaf den jongen componist de cheque van tweehonderd pond sterling, die deze in zijn borstzak stak en ging voor den vleugel zitten.

Mr. Le Beau zou een lied fluiten, dat Baxter moest spelen. Hij nam een stoel, ging zitten, sloeg de beenen over elkaar en hief het schoone lied aan:

„Kom, geef me nog een drupke...”

Zoodra hij met fluiten gereed was, begon Baxter met zijn dikken wijsvinger de melodie op de piano te spelen. Hij speelde vreeselijk vals, maar hij bemerkte daar niets van, zoodat de melodie meer gelek op die van: „Stille nacht, heilige nacht”, of op: „Gij zijt verrukt mijn kind.”

Toen Baxter gereed was, stond hem het zweet op het voorhoofd.

Hij keek Le Beau zegevierend aan en zei:

„Wat een prachtig lied! Ik heb het reeds honderden malen gespeeld, daarom ging het zoo vlot.”

„Prachtig!” antwoordde Mr. Le Beau, die moeite had om zijn lachen te verbergen.

Maar Baxter werd nu overvallen door een vlaag van muzikalen zin; hij ging weer aan den vleugel zitten en riep uit:

„Ja, mijn waarde Mr. Le Beau, als ik geen inspecteur van politie was, dan zou ik overal ruim mijn brood kunnen verdienen als muzikaal impressario! Ja, ik durf zelfs beweren, dat er geen tweede persoon is, die zoo goed als ik dadelijk iedere melodie op de piano kan weergeven. Ik verzoek u, mij een andere melodie voor te fluiten.”

Mr. Le Beau kon nauwelijks fluiten van het lachen. Maar het gelukte hem toch om den inspecteur de melodie: „Vaarwel, mijn lief vaderland”, voor te fluiten.

De wijsvinger van den inspecteur bewoog zich over de toetsen en hij speelde iets dat wel klonk als de melodie van: „Nu zwijgen alle vogeltjes”, of van: „Er is een hond in het water gevallen”....

Niemand kon vermoeden, dat dit de melodie was van: „Vaarwel, mijn dierbaar vaderland”.

Mr. Le Beau amuseerde zich kostelijk.

Hij klopte den inspecteur op den schouder en zei:

„U bent waarlijk een genie. U speelt met zooveel gevoel, alsof u jaren lang gestudeerd had.”

„Dat doe ik ook”, antwoordde Baxter en hief den wijsvinger, waarmede hij de piano bewerkt had, op; „met dezen vinger speel ik reeds verscheidene jaren.”

Mr. Le Beau bekeek den vinger en zei:

„Een prachtige vinger, mijnheer de inspecteur!”

„Ja, waarde meester. Zie eens, hoe ik hem buigen kan, alsof hij geolied was.”

„Ja, dat zie ik, als een aal. Hij is bewonderenswaardig. Ik ken op de gansche wereld niet zoo'n tweede exemplaar.”

„En die moet gij nu in driehonderd uren nog verder bekwamen.”

Mr. Le Beau maakte een buiging.

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer. U hebt den meest muzikalen wijsvinger van de gansche wereld. Zorg er maar voor, dat er geen letsel aan komt.”

„O neen,” antwoordde Baxter, „ik zal er voortaan altijd een handschoen overheen doen. Maar nu wil ik u nog zeggen — dat ik gaarne kennis had gemaakt met uw echtgenoot. Wanneer denkt u, dat zij terugkomt?”

„Tegen het einde dezer week, mijnheer de inspec-

teur. Ik verlang er reeds naar, dat zij de huishouding weer zal waarnemen."

„Het zal mij een genoegen zijn, kennis met haar te maken."

„Dat genoegen zal aan onze zijde zijn, mijnheer de inspecteur van politie, want het is een genot, zulk een talentvollen leerling te hebben."

Met de gewone beleefdheidsbetuigingen namen de heeren afscheid, en toen Baxter vertrokken was kwam uit een zijvertrek John C. Raffles naar binnen en viel in een leuningstoel neer, terwijl hij zóó lachte, dat de tranen hem over de wangen liepen.

Charly Brand, die hem onmiddellijk gevolgd was, en Mr. Le Beau, deden hetzelfde.

Raffles ging naar den vleugel, nam plaats en begon, terwijl hij zijn wijsvinger bekeek, te zeggen:

„Dit is de meest muzikale wijsvinger van de geheele wereld — fluit nu maar eens de een of andere melodie en ik zal haar spelen — het was kostelijk! Het was zulk een belachelijke scène, als men in een schouwburg nooit te zien krijgt!"

Door een zijdeur verlieten zij het huis.

Baxter was intusschen op het hoofdbureau van politie gekomen en zei daar tot zijn secretaris:

„Je hebt inderdaad gelijk, Marholm. Ik heb mij vergist, toen ik dacht dat daar een misdaad gepleegd was. De vrouw is voor een rustkuur op reis. Aanvankelijk

had ik het idee om den man te overrompelen, zooals Sherlock Holmes dat deed.

Maar later werd mij alles duidelijk en het resultaat is, dat ik bij Mr. Le Beau pianoles ga nemen en mij bekwamen wil in de muziek."

„Goddank," dacht Marholm bij zichzelf, „dan heeft hij weer nieuwe bezigheden, waardoor hij niet zoo dikwijls op het bureau komt."

Marholm zag, dat de inspecteur den wijsvinger van zijn rechterhand in den afgesneden vinger van een handschoen verborgen.

De „vloer" wees er naar en vroeg:

„Hebt ge u in den vinger gesneden, mijnheer de inspecteur?"

„Neen, dat heb ik niet, Marholm. Maar deze vinger is mijn kunstvinger, mijn muziekvinger. In dien vinger zit een heerlijk talent. Ik moet hem behoeden tegen ongelukken en daarom heb ik er den afgesneden vinger van een handschoen omheen gedaan."

De „vloer" trok een gezicht alsof hij het in Keulen hoorde donderen en dacht bij zichzelf:

„De hersenverweeking heeft weer vorderingen gemaakt."

Doch tot den inspecteur van politie zei hij:

„Dat is een prachtig idee van u. Als die vinger voor u een kapitaal waard is, dan moet u hem tegen ongelukken beschermen!"

## ZEVENDE HOOFDSTUK.

## Verdwenen.

Den volgenden avond, precies om zes uur, bevond Baxter zich volgens afspraak voor het huis van Mr. Le Beau.

Doch hij schelde tevergeefs. Er kwam niemand te voorschijn, totdat eindelijk door het aanhoudende bel-len van den inspecteur van politie uit een naburig huis een bediende verscheen en hem toeriep:

„Mijnheer is niet thuis. Hij is hedenmorgen vroeg met verscheiden koffers op reis gegaan.”

„Wat is hij?” vroeg Baxter zoo verbaasd, alsof iemand hem een emmer water over het hoofd had gestort.

„Kunt u dan niet hooren? De bewoner is op reis gegaan, en de eigenaar van het huis heeft mij opgedragen om, totdat het huis weer verhuurd is, op te passen.”

„Neem mij niet kwalijk!” schreeuwde Baxter, „praat niet zulken onzin. Ik heb hier om zes uur pianoles.”

„Nu, wacht hier dan maar op je les”, lachte de bediende.

„Wat beteekent dat, wat bedoelt ge daarmee? Waarom moet ik op mijn les wachten? Ik heb reeds betaald. Ik heb driehonderd uren te vorderen.”

„Zoo — zoo”, lachte de oude bediende, die naderbij gekomen was. „U hebt driehonderd piano-lesuren te goed? Welnu, ik wil u iets zeggen: ga dan bij iemand anders pianoles nemen. Hier is niemand, die u les kan geven. En trek nu niet meer aan de huisschel, anders kon wellicht het ijzerdraad afbreken.”

„Maar hoe weet u, dat Mr. Le Beau op reis is gegaan?”

„Omdat ik het gezien heb.”

„En ik heb hem eerst gisteren tweehonderd pond sterling voor de lessen betaald!”

„Wat?” begon de bediende luidkeels te lachen. „U hebt hem tweehonderd pond sterling voor de lessen betaald? Nu, dan moet ik zeggen, dat de kerel sluw

is, hij heeft zich dus door u het reisgeld laten geven!”

„Ge zijt krankzinnig!” raasde Baxter. „U wilt toch niet beweren, dat ik, de inspecteur van politie van Scotland Yard, mij heb laten bedriegen?”

„Wat?” riep de bediende en keek nu zoo verbaasd, alsof hij een emmer water over zijn hoofd had gekregen. „Bent u de inspecteur van politie van Scotland Yard?”

„Jawel, ik ben de inspecteur van politie Baxter.”

„Nu, als u dat bent, dan is het waarlijk geen wonder, dat hier bij ons in Londen meer dieven dan eerlijke menschen zijn.”

„Ik arresteer u! Gij hebt mij als ambtenaar beleedigd!”

„U kunt ergens anders uitrazen”, antwoordde de bediende en vluchtte bij deze woorden weer in huis, omdat hij bang was voor onaangenaamheden.

Maar Baxter begon weer te vloeken, met geweld aan de bel te trekken en met zijn laarzen tegen de deur te schoppen.

Maar in het kleine huis bewoog zich niets.

Eindelijk, nadat er een half uur verlopen was, ging Baxter heen en langzamerhand kwam hij tot de overtuiging, dat hij in dit geval zeer dom gehandeld had.

Hij bekeek zijn muzikalen wijsvinger met een weemoedigen blik en zei:

„Aan jou heb ik het misschien te danken, dat een groote misdadiger mij ontkomen is en jij bent er de oorzaak van, dat ik dien schurk ook nog reisgeld verschafte.”

Eenigen tijd later kwam hij in het hoofdbureau van politie en voordat de „vloer”, die zich juist gereed wilde maken om naar huis te gaan, hem groeten kon, riep hij:

„Roep de manschappen bijeen! Ik heb een misdaad ontdekt!”

„Och kom”, antwoordde de „vlooi”, „sedert wanneer gebeuren er in Londen groote misdaden?”

Maar terzelfder tijd voldeed hij aan het bevel van den inspecteur en drukte op den knop eener electriche seininrichting, die hem in verbinding stelde met het bureau der detectives.

„Jawel!” schreeuwde Baxter, „een groote misdaad! *Men heeft mij bedrogen!*”

Stel je eens voor, Marholm, een oplichter heeft mij, den inspecteur van politie van Scotland Yard, bedrogen!”

„Nu ja,” antwoordde de „vlooi” en haalde de schouders op, „dat is toch niet voor de eerste maal?”

Baxter maakte zich tot vechten gereed. De „vlooi” nam een houding aan alsof hij zich wilde verdedigen.

Er volgden eenige oogenblikken van stilte, waarna de „vlooi” zeide:

„Stoot uw muzikalen wijsvinger niet stuk, mijnheer de inspecteur!”

Maar in weerwil daarvan zou Baxter waarschijnlijk met de „vlooi” gevochten hebben, indien niet verscheiden detectives het bureau waren komen binnenstormen.

Zij gingen in militaire houding staan en keken vol nieuwsgierigheid naar hun machtigen chef.

„Ik ben zoeven van een inspectietocht gekomen,” zei Baxter, „en heb naar alle waarschijnlijkheid een groote misdaad ontdekt. Een muzikant, iemand die in een gewone tingeltangel de piano bespeelt en een liederlijk sujet is, die liever iets anders moest geworden zijn dan muzikant, heeft een vrouw, een zangeres....” hij haalde diep adem, voordat hij verder sprak.

„Deze zangeres is sedert veertien dagen uit het huis van dit sujet, haar man, verdwenen. Ik zelf heb het eerste onderzoek geleid. De kerel wist door zijn redeneeringen alle verdenking van zich af te wenden.

Maar nu verneem ik, dat hij hedenochtend op reis is gegaan. Dat wil zeggen — dat hij gevlucht is, omdat hij vreesde dat ik niet rusten zou met mijn onderzoekingen en daarom verzoek ik u mij te volgen, teneinde het huis te doorzoeken!”

Een uur later arriveerden voor het gesloten huis twee politie-automobielen met agenten — Baxter met zijn ondergeschikten.

De huisdeur werd met geweld geopend en weldra drongen de beambten het huis binnen en begonnen alles te doorzoeken.

Maar men vond niet het geringste spoor van een misdaad.

Doch de geheele buurt, nieuwsgierig geworden door

het verschijnen der politie, stond weldra voor de kleine villa en vertelde zulke gruwelijke verhalen, dat velen hunner de haren ten berge rezen.

Het bericht van de vermoedelijke groote misdaad werd per telefoon aan eenige couranten medegedeeld en nog voordat Baxter het huis doorzocht had, waren er verslaggevers van alle couranten voor het huis verschenen.

Voordat zij het huis binnendrongen, informeerden zij bij het publiek en vonden in den persoon van den ouden bediende uit het naburige huis dengene, die hen uitvoerige inlichtingen gaf voor een artikel over den moord.

Baxter hoorde het uitbundige gelach niet van de journalisten, toen de oude bediende hun de scène van den vorigen avond mededeelde, toen Baxter voor zijn muzikalen wijsvinger, die driehonderd pianolessen zou krijgen, bij vooruitbetaling tweehonderd pond sterling had neergelegd.

Het was om te schaterlachen.

Daarna gingen de verslaggevers naar Baxter, die thans met zijn agenten in den kelder was aangeland, om daar met spaden den grond om te woelen.

Zwijgend stonden de verslaggevers naar de gravers te kijken.

Eindelijk — daar —

Baxter werd door schrik en ontzetting aangegrepen. Alle agenten deden een schrede achterwaarts en alléén de verslaggevers hadden genoeg moed om naderbij te komen.

De voet van een skelet was te voorschijn gekomen.

Gedurende eenige oogenblikken had deze voet alle agenten en ook Baxter doen ijzen. Maar daarna begonnen eenigen van de moedigsten verder te graven en haalden weldra een volslagen skelet te voorschijn.

Dat was het bewijs, dat de ongelukkige vrouw, die verdwenen echtgenoot, was vermoord.

Zorgvuldig werd het gevonden skelet in doeken gepakt en naar buiten gedragen.

Als de overwinnaar van een veldslag volgde Baxter, terwijl het publiek, toen de agenten het skelet in de auto droegen, van ontzetting wegliep.

Maar voordat Baxter vertrekken kon, ondervroegen de verslaggevers hem en moest hij hun het geheele verloop der zaak verhalen.

Hij begon er natuurlijk mee, zich zelf in het zonnetje te zetten en dacht er niet aan, dat hij boter op zijn hoofd stapelde, die hem weldra in gesmolten toestand langs de wangen zou loopen. —

## ACHTSTE HOOFDSTUK.

## De regeling.

Den volgenden morgen bevatten de grootte Londen-  
sche bladen het bericht over den geheimzinnigen  
moord, op zulk een wijze verteld, dat iedere inwoner  
van Londen, die het las, óf moest lachen, óf er van  
griezelde.

Voor zooverre men zich kon herinneren, was het  
nooit voorgekomen, dat de politie zelf het geld om  
te kunnen vluchten aan een moordenaar verschaft had.

De spotbladen verschenen dien dag met een grooten  
wijsvinger aan het hoofd, waaronder te lezen stond:

„De meest muzikale wijsvinger van de gansche  
wereld. Eigenaar: de inspecteur van politie  
Baxter van Scotland-Yard.”

Baxter was razend van woede.

„Wat een gemeenheid van de persmuskieten!”  
schreeuwde hij. „Ik, die toch alles gedaan heb in het  
belang der justitie, word weer het mikpunt der spot-  
ters! Marholm, maak onmiddellijk een verslag gereed,  
dat binnen een kwartier verzonden kan worden, opdat  
de middagbladen het nog kunnen opnemen.”

„Goed, mijnheer de inspecteur,” antwoordde de  
„vloer”, „maar ik verzoek u om mij de onderwerpen  
op te geven waarover ik een verslag moet maken.”

Baxter's oogen schoten vuur:

„Waarover gij rapporteeren moet? — Jij idioot. Jij  
hondsvot — jij grootste Hottentot, die ooit in Londen  
bestaan heeft! Je hebt geen greintje verstand! Je hebt  
hooi in je hersenkas! Ik verzoek je, als je je betrekking  
niet wilt verliezen — maar neen, daarmee zou ik je  
slechts een plezier doen. Maar ik zal je wegens insub-  
ordinatie laten straffen. Binnen een kwartier moet het  
antwoord op de artikelen uit de morgenbladen op mijn  
schrijfbureau gereed liggen.

Ga dus naar het vertrek hiernaast en maak het  
gereed!”

„Goed,” dacht de „vloer” bij zichzelf, „ik zal nu

een bericht opstellen, dat tenminste even mooi zal zijn  
als dat, hetwelk in de morgenbladen gestaan heeft.”

Hij ging naar het aangrenzend vertrek, nam daar  
plaats voor den lessenaar en begon het volgende te  
schrijven:

„Volgens paragraaf 11 der wet op de drukpers  
verzoek ik, ondergeteekende, inspecteur van poli-  
tie Baxter van Scotland Yard, op uw artikel in het  
ochtendblad van heden het volgende te antwoor-  
den:

10. Het is niet waar, dat ik den meest muzikalen  
wijsvinger van de geheele wereld bezit. Ik was nog  
nooit in staat om met dezen wijsvinger, zooals gij  
uw lezers in de courant mededeelt, meesterlijk  
piano te kunnen spelen. Als ik dat kon, dan zou  
ik zeker geen inspecteur van politie van Scotland  
Yard zijn, omdat men met zulk een wijsvinger  
zeker kapitalen kan verdienen.

20. Het is niet waar, dat ik den gevluchten  
moordenaar Le Beau tweehonderd pond sterling  
voor de reis gegeven heb. Ik heb hem dat geld  
alleen gegeven met het doel om hem beter te kun-  
nen observeeren. Als ik geweten had, dat hij dit  
geld voor zijn vlucht gebruiken wilde, dan had ik  
het hem zeker niet gegeven.

Ik ben er overigens zeer trotsch op, dat ik het  
skelet van de vermoorde echtgenoot van Le Beau  
in den kelder heb ontdekt en zal in weerwil van  
alle critiek, die ik van de pers ondervind, den  
moordenaar blijven vervolgen en hem arresteren.”  
Toen de „vloer” zijn almachtigen chef dezen brief  
voorlas, kwam er een tevreden trek op diens gelaat.

Hij was daarmede zoo ingenomen, dat hij in zijn zak  
tastte en de „vloer” een pond sterling gaf. Wel is waar  
zou volgens zijne meening ook een half pond sterling  
genoeg geweest zijn, ja, zelfs had een sigaar dezelfde

diensten kunnen doen, maar hij moest de „vloot” toch maar tot goeden vriend houden, en onder het uitblazen van een dikke rookwolk overhandigde hij hem het geldstuk.

Daarna werd het artikel verscheidene malen gecopieerd en naar alle Londensche couranten verzonden.

Toen de middagbladen verschenen, moest het publiek het wel uitproesten van lachen, omdat Baxter beweerde, dat hij het geld niet gegeven zou hebben, als hij geweten had, dat het zou gebruikt worden om te kunnen ontvluchten.

John C. Raffles had natuurlijk het grootste plezier toen hij dit alles las.

Hij had des avonds een telegram ontvangen dat Mr. Le Beau, overeenkomstig het plan, de Fransche kust bereikt had en gereed stond om van Boulogne-sur-Mer met zijn vrouw naar Canada te vertrekken.

Deze reis en al hetgeen daaraan verbonden was, had Raffles geregeld.

Op het schip, dat Le Beau en zijn echtgenoot naar Canada zou overbrengen, viel Le Beau door zijn slecht bevestigden valschen baard en zijn vrouw door haar jongenskleeren zeer in het oog.

Ook de politie in Boulogne-sur-Mer was het echtpaar verdacht voorgekomen en daar deze reeds van inspecteur Baxter bericht ontvangen had over den moord in Londen, seinde zij over het echtpaar naar Scotland-Yard.

Baxter had intusschen een brief, met de schrijfmachine vervaardigd, ontvangen, waarin Raffles hem mededeelde dat hij van eenige vrienden, die juist uit Frankrijk gekomen waren, gehoord had, dat de gevluchte moordenaar met zijn minnares, die hij voor zijn zoon uitgaf en die in manskleeren gestoken was, in de Fransche havenstad Boulogne-sur-Mer was gezien.

Deze vrienden hadden nog niets van den moord gehoord, maar zij konden stellig verklaren, dat hij met den zoogenaamden jongen op een Fransche stoomboot gestapt was, die naar Canada voer.

„Dan is hij weg — dan is hij weg!” jammerde Baxter, toen hij dit bericht las; „wij kunnen hem niet meer achterhalen. De autoriteiten in Canada zullen de grootste bezwaren maken tegen zijn uitlevering, omdat wij geen voldoende bewijzen tegen hem in handen hebben.”

„Maar, mijnheer de inspecteur, wij hebben immers het skelet”, zei de „vloot”.

„Dat is niet voldoende”, antwoordde Baxter,

„volgens de wetten van Canada moet door getuigen bewezen worden, dat hij de vrouw vermoord heeft.”

„Maar wij hebben immers het dienstmeisje als getuige”, zei de „vloot”; „het meisje kan getuigen, dat zij dien nacht duidelijk gehoord heeft, dat Le Beau geroepen heeft: *ik vermoord je!*”

Daarmede kan hij toch alleen zijn vrouw bedoeld hebben.”

„Je hebt gelijk, Marholm”, riep Baxter; „maar wat kunnen wij nu doen?”

De „vloot”, die zelf aan de misdaad geloofde, stond op en haalde een dienstregeling van de stoombooten, die tusschen Frankrijk, Londen en Canada varen, te voorschijn en begon daarin te zoeken.

Baxter keek hem zwijgend aan en wist niet, wat de „vloot” wilde opzoeken.

Eindelijk had Marholm gevonden wat hij zocht.

„Mijnheer de inspecteur”, zei hij, „morgen vroeg vaart van hier een boot van de Red-Star-line af en is, als er geen ongeluk gebeurt, vier-en-twintig uur vroeger in Canada dan de Fransche boot en als de kapitein de machine met volle kracht laat werken, dan kan het verschil nog grooter zijn.”

„Prachtig!” riep Baxter; „het is precies alsof ik dat zelf bedacht had. Ja, waarde Marholm, je evenaart je chef al meer en meer. Je moogt mij er wel voor bedanken, dat ik met mijn groot geduld je langzamerhand uit de poel der domheid getrokken heb en je, zonder dat je het weet, steeds meer en meer tot een flink mensch heb gevormd!

Er kan nog wel eens iets van je worden, Marholm!

Wij moeten nu vooral weten of de moordenaar op het schip is.

Om werkelijk te weten te komen of je bruikbaar bent, ben ik verplicht, je op de proef te stellen en wil ik zien of je mij op de hoogte kunt brengen of de moordenaar zich op de Fransche stoomboot bevindt.”

„Dat is zeer gemakkelijk, mijnheer de inspecteur”, antwoordde de „vloot”, die moeite had om niet te lachen.

„Zeer gemakkelijk! — Aan boord van de stoomboot bevindt zich zeker een installatie voor draadlooze telegraphie en daar het schip op dit oogenblik hoogstens vijfhonderd mijlen verwijderd is, zal het gemakkelijk zijn om er door middel van een onzer stations alhier mede in verbinding te komen.”

Baxter knikte toestemmend en zei:

„Beste Marholm, je hebt mij ook dit opgelost. Je



hebt zeer veel van mij geleerd. Ik wensch mij zelve geluk met zulk een leerling!

Tracht dadelijk met het schip in verbinding te komen en laat de kapitein je mededeelen, of de gevluchte Le Beau aan boord is."

Op dit oogenblik werd de deur geopend en verscheen er een agent van politie die, zooals Baxter gelast had, een massa middagedities op de tafel legde, die allen op de eerste bladzijde het bericht van de „vloot" bevatten.

Haastig las Baxter het gedrukte en natuurlijk ook de critiek er over.

De „vloot", die zonder eenige achterdocht dicht naast hem stond, ontving plotseling van Baxter een stomp voor den buik, zoodat hij als een elastieken bal tegen de deur vloog, terwijl Baxter woedend uitriep:

„Ziedaar, nu kunt ge zien wat ik te danken heb aan zoo'n domkop als jij bent. Ach, mijn God, had ik je toch maar nooit gezien! Je bent een onbruikbaar sujet! Het is jou schuld, dat ik door de pers opnieuw in een bespottelijk daglicht word gesteld. Loop naar den duivel!"

„Dat doe ik", dacht de „vloot", zette zijn hoed op en was, nog vóórdat Baxter iets zeggen kon, de deur uit.

Reeds op hetzelfde oogenblik begreep Baxter, dat nu ook zijn voornaamste helper bij het vervolgen van den voortvluchtigen moordenaar Le Beau verdween.

Zonder er om te denken, dat hij blootshoofds was, rende hij de „vloot" achterna en haalde hem gelukkig in op het oogenblik, dat deze juist in een omnibus wilde stappen.

„Blijf hier!" schreeuwde Baxter en hield de „vloot" bij de slippen van zijn jas vast.

„Een krankzinnige!" schreeuwden eenige vrouwen, terwijl de conducteur pogingen aanwendde om Baxter van den omnibus weg te duwen.

Maar inspecteur Baxter hield de „vloot" goed vast en toen de paarden van den omnibus plotseling begonnen te trekken, rolden beiden, Baxter en de „vloot", op straat, tot groot vermaak van het publiek.

„Laat mij los!" schreeuwde de „vloot". „Ge hebt mij immers weggejaagd!"

„Je hebt mij niet goed verstaan," riep Baxter en deed moeite om de modder, die hij in zijn gezicht gekregen had, er af te vegen.

„Ik gelast je om dadelijk mee te gaan."

„Wie is dat?" vroeg een nieuwsgierige verslaggever,

die plotseling begon te lachen, omdat hij het tweetal herkende.

„Hallo," schreeuwde hij, „dat is de inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard en zijn secretaris, de „vloot"!"

Toen deze beiden weer op het hoofdbureau van politie teruggekomen waren, moesten zij zich eerst behoorlijk reinigen en andere kleeren aandoen.

Zonder verder op Baxter te letten, was de „vloot" naar zijn schrijfbureau gegaan en gaf orders aan het Engelsche Marconistation, om den moordenaar Le Beau te vervolgen.

Onmiddellijk werden door dit station telegrammen gewisseld met de boot.

Reeds binnen twee uur ontving de „vloot" van den kapitein der boot het bericht, dat Mr. Le Beau met zijn beminde zich aan boord bevond en niet vermoedde dat hij reeds ontdekt was.

Nauwelijks had Baxter dit telegram ontvangen, of het moest aan de pers worden medegedeeld, opdat deze zich overtuigen kon van zijn succes.

En waarlijk, dit succes had ten gevolge, dat al de inwoners van Londen onmiddellijk ophielden Baxter te bespotten.

Hij was nu in aller oogen een uitstekend inspecteur, een nieuwe Sherlock Holmes.

Toen de couranten den volgenden morgen het bericht mededeelden, dat de inspecteur van politie Baxter op de stoomboot „Bluefire" de reis over den Oceaan had ondernomen, om den ontvluchten misdadiger te arresteeren, noemden zij den man, dien zij gisteren nog voor een clown hadden uitgemaakt, een der geniaalste politiebeambten die er bestaan.

Maar van hem, die de zaak leidde, van de „vloot", sprak niemand een woord.

Al de couranten bestempelden deze geschiedenis met de woorden: „de jacht over den Oceaan" en schreven ellenlange artikelen over den moordenaar Le Beau en zijn geliefde, aan boord der Fransche passagiersstoomboot.

De jacht duurde reeds vier dagen. Inspecteur Baxter was op korten afstand langs het Fransche stoomschip gekomen.

Thans kon de moordenaar, als er geen onvoorzichtigheid aan boord van het Fransche stoomschip begaan werd, niet meer aan de armen der gerechtigheid ontkomen.

Ieder half uur liet Baxter informeeren, wat de moordenaar Le Beau deed.

Steeds meer en meer kwam hij tot de overtuiging, dat hij eindelijk eens een grooten slag zou slaan, dat hij eindelijk aan de wereld zou kunnen toonen, dat hij even geraffineerd was als Sherlock Holmes.

Maar de naam van Le Beau werd nog meer bekend bij het publiek dan die van hem en de couranten verhaalden in ellenlage artikelen van de schoonheid der vermoorde zangeres, van haar wondermooie stem en men was het er over eens, dat een der grootste kunstenaressen der wereld door de hand eens moordenaars gevallen was.

Eenige couranten was het gelukt, portretten van haar machtig te worden, die bij duizenden verspreid werden. De reclame, die de couranten zodoende maakten, was van dien aard, dat bijna iedereen iets wist te verhalen van haar leven, haar naam en haar bekwaamheid.

Eindelijk was de groote dag gekomen, waarop de inspecteur van politie Baxter, omringd door een staf van politie-agenten uit Canada, de Fransche stoomboot tegemoet voer, daar aan boord ging en met de houding van een held den gewaanden moordenaar de hand op den schouder legde en hem toesprak met de woorden:

„Good morning”, Mr. Le Beau!”

Honderden waren getuigen van deze, volgens hunne meening, dramatische scène. Honderden zagen, dat Mr. Le Beau verwonderd een stap achteruitging en daarna antwoordde:

„Gij vergist u, ik heet niet Le Beau, doch Navarre.”

Baxter wachtte eenige seconden, legde toen opnieuw de hand op den schouder van Mr. Le Beau en zei:

„U vergist u, Mr. Le Beau, ik ben u van uit Engeland over den Oceaan gevolgd en hier vroeger aangekomen dan gij, u weet misschien wel waarom?”

„Ha, juist”, zei nu Mr. Le Beau, en het was duidelijk op zijn gelaat te lezen — hij speelde uitstekend comédie — dat hij den spreker herkende. „Ha, juist — ik herinner mij. Ik vergat u in Engeland driehonderd pianolessen te geven. Die wilt u nu hier van mij hebben. U bent toch de inspecteur van politie van Scotland-Yard, die mij tweehonderd pond sterling gaf, om zijn muzikalen wijsvinger verder te bekwamen?”

Ondanks het ernstige van den toestand moesten de gezamenlijke omstanders bij deze woorden lachen.

Baxter werd echter bleek en rood van woede. Zijn stem beefde, toen hij nu zeide:

„Dat zal wel de laatste scherts in uw leven geweest zijn, die gij u veroorlooft hebt.”

„Waarom, mijnheer de politie-inspecteur?”

Nu richtte Baxter zich in zijn volle lengte op, zijn oogen schoten vlammen, en hij riep:

„In naam der wet neem ik u gevangen, Mr. Le Beau, wegens moord op uw vrouw!”

Een oogenblik heerschte er op het schip een diepe stilte. Daarna begon Le Beau luidkeels te lachen en riep:

„Deze mop is nog leuker, dan die met den wijsvinger!”

„Goddam!” schreeuwde Baxter, die buiten zichzelf van woede was, „laat mijn wijsvinger met rust en bekommer je liever om je hoofd!”

„Om mijn hoofd?” vroeg Le Beau verwonderd, „ik geloof dat u beter deed u om uw eigen hoofd te bekommeren, want dat schijnt alleen domheden te kunnen uitdenken.”

Een Amerikaan, die vlak in de nabijheid stond, riep hierop tot zijn medepassagiers:

„Dames en heeren, dat is de tweede mop van mr. Le Beau.

De inspecteur van politie Baxter had ongelijk te beweren, dat de vorige de laatste mop was. Die vrouwenmoordenaar is een flinke kerel!”

Le Beau keerde zich bij deze woorden om en riep op scherpen toon:

„U hebt zeker te veel whisky gedronken, sir, dat u mij voor een vrouwenmoordenaar houdt?”

„Jawel,” schreeuwde Baxter. „Gij hebt uw vrouw vermoord en in den kelder begraven. Wij hebben het skelet gevonden!”

In het volgende oogenblik maakte hij een gebiedende beweging met de hand tot de in de nabijheid staande detectives, en deze wierpen zich nu op Le Beau en legden hem de handboeien aan.

De virtuoos had niet de minste beweging gemaakt om zich te verdedigen, doch toen hij naar zijn handboeien keek, begon hij weder te lachen en zei:

„Mijneheeren, het was beter dat u den muzikalen wijsvinger van den heer inspecteur van politie Baxter in boeien legdet.”

„Brenge hem naar de kajuit!” beval Baxter en snelde nu, gevolgd door de detectives, naar de kajuit, welke de kapitein hen aanwees als de verblijfplaats van de dame van Mr. Le Beau.

Verwonderd keek de zangeres (want zij was deze dame) den binnenstormenden inspecteur van politie aan.

„Wat verlangt u van mij?” vroeg zij.

„Neem mij niet kwalijk,” zei Baxter, „dat ik u lastig moet vallen; „maar u hebt misschien zonder het te weten de reis naar Canada gemaakt in gezelschap van een grooten misdadiger, van een moordenaar.”

„Van een moordenaar? Ik geloof, dat u krankzinnig bent, mijnheer.”

„Laat uw beleedigingen maar achterwege. Ik moet u als getuige hooren; maar u wordt ook ernstig verdacht met de misdaad van uw begeleider bekend te zijn, want, zooals ik zie, hebt u manskleeren aangetrokken.”

„Ik zou mij verkleed hebben?” vroeg mrs. Le Beau. „Daaraan denk ik niet, maar ik zal, zoodra ik de boot verlaten heb, mijn vrouwenkleeren weer aantrekken. Ik heb dit heerenkostuum alleen aangetrokken om bij het slingeren van de boot geen last van mijn andere kleeren te hebben.

Ik geloof, dat niemand mij in dit opzicht de wet kan voorschrijven. Overigens vraag ik u, wat u het recht geeft om mijn echtgenoot, want dat is mr. Le Beau, voor een moordenaar aan te zien.”

De inspecteur van politie Baxter begon hartelijk te lachen en riep:

„Dat is mooi! U wilt dus beweren de vrouw van dezen misdadiger te zijn?”

„Wel zeker, mijnheer de inspecteur.”

„Vertel dien onzin aan andere menschen, ik ben de inspecteur van Scotland-Yard!”

„Ach, bent u dat?! Mijn echtgenoot vertelde mij gedurende onze reis, dat hij u dadelijk van Canada uit wilde schrijven, dat hij na zijn terugkomst uw wijsvinger muziekonderwijs wilde geven. Wel, dat kan hij dan nu reeds doen!”

De agenten, die achter Baxter stonden, lachten onmerkbaar, want de wijsvinger was wereldberoemd geworden.

„Ik zal u”, sprak Baxter, „onder bewaking van twee agenten stellen, over al het andere kunnen wij in Londen nader spreken. Opdat u echter behoorlijk op de hoogte zult zijn, mejuffrouw, deel ik u mede, dat wij in den kelder van Mr. Le Beau liet skelet gevonden hebben van de — misschien door uw hulp — vermoorde echtgenoot van dien man. U zult dus zeker niet geloofd worden, als u beweert, de plotseling weder levend gewordene Mrs. Le Beau te zijn!”

Toen Baxter de kajuit verliet, hoorde hij dat Mrs. Le Beau hem nariiep:

„Die man moest noodwendig een koudwaterkuur ondergaan!”

Reeds denzelfden avond deelden de couranten van Londen het bericht mede, dat inspecteur Baxter zowel den moordenaar als zijn begeleider gearresteerd had en dat laatstgenoemde naar alle waarschijnlijkheid medeplichtig was aan den moord, omdat zij pogingen aanwendde om het te doen voorkomen, dat zij de vrouw van Mr. Le Beau was.

Terzelfder tijd verscheen een telegrafische mededeeling, waarbij Baxter eenige bijzonderheden omtrent de arrestatie mededeelde.

Terwijl Baxter trotsch was op zijn heldendaad en op de stoomboot, waarmede hij en het gearresteerde echtpaar naar Londen terugkeerde, optrad alsof hij de koning van Engeland was, zat de „vloot” zwijgend op zijn kantoor en begon plotseling den grootsten twijfel te koesteren omtrent de geheele zaak.

Met zijn gewone kalmte had hij bedacht, dat een mensch, die pas veertien dagen begraven was, niet reeds een skelet kon zijn!

Deze gedachte hield hem zoodanig bezig, dat hij van den rechter-commissaris verlof kreeg om het skelet nog eens te mogen bekijken.

Toen hij in het vertrek kwam, waar het geraamte lag, keek hij het met een onderzoekend oog aan en zeide:

„Neen, het vleesch is niet door middel van kalk van de beenderen afgevreten. Integendeel, het ziet er uit alsof het er afgekookt is.”

Plotseling sperde hij zijn oogen wijd open; hij kon zich niet meer goed houden, maar begon luidkeels te lachen....

Dit lachen duurde geen minuut, maar wel een kwartier.

Hij was er vermoeid van, toen hij zich eindelijk naar zijn bureau begaf.

Daar liep hij op en neer, stopte zijn pijp met tabak, waarvan zijn almachtige chef den reuk niet kon uitstaan, begon te dampen en kreeg weer zulk een lachbui, dat hij bijna stikte.

Nu en dan bleef hij staan, blies dikke rookwolken uit en riep:

„O — o — o — o —! Baxter! Baxter! Baxter!”

## TIENDE HOOFDSTUK.

## Slot.

Alle mogelijke verslaggevers en fotografen waren aan de haven, toen het stoomschip aankwam, waarmee Baxter en de gearresteerden in Engeland terugkwamen.

Door een rij fotografische toestellen voerde Baxter, begeleid door een corps agenten, de beide zwaar geboeide misdadigers over de brug aan land.

Reeds denzelfden avond zag men de portretten in de Londensche bladen. Men kon het portret van Baxter daaronder zien met een gezicht als een opgeblazen kikvorsch, die, overeenkomstig de welbekende fabel, zich verbeeldt een os te zijn.

Den volgenden morgen was de straat, die naar de Court-Room leidde, waar het eerste verhoor zou worden afgenomen, met duizenden menschen gevuld.

Toen Baxter aankwam, moesten de agenten hem een weg door de menigte banen, die hem, alsof hij een tweede Sherlock Holmes was, met een luid hoerah! begroette.

Trotsch als een pauw trad hij het gebouw binnen.

Daar waren reeds allen bijeen.

Een der voornaamste Londensche advocaten had de verdediging der beklagden op zich genomen en stond voor de bank, waarin de beide gearresteerden zaten.

Mrs. Le Beau had een elegant costuum aangetrokken, dat Raffles haar in de gevangenis gestuurd had en zag er zóó mooi uit, dat de rechters en het publiek haar onophoudelijk aankeken.

Ook Mr. Le Beau zag er zoo keurig uit, alsof hij naar een concert ging.

Alle getuigen, het dienstmeisje en de bureu waren opgekomen en de president opende de terechtzitting.

Zowel mr. Le Beau als zijn vrouw verklaarden, dat zij volkomen onschuldig waren.

Hij beweerde zelfs, dat hij voor de schande, hier als moordenaar zijner vrouw te moeten terechtstaan en omdat hij de concerten, die hij in Canada wilde geven, niet uitvoeren kon, de Engelsche regeering wilde aan-

spreken voor een aanzienlijk bedrag als schadevergoeding.

„Beweert u,” vroeg de rechter, „dat de persoon, die naast u zit, uw wettige vrouw is?”

„Ja,” antwoordde Le Beau. „Zij is mijn vrouw.”

„Waarmede kunt ge dit bewijzen? Hébt u een trouwakte of getuigen?”

„Mijn trouwakte heb ik verloren; ik moet mij een nieuwe aanschaffen. Maar onder de getuigen zie ik ons voormalig dienstmeisje Minna; zij kan bewijzen, dat dit mijn vrouw is.”

Onder een diep stilzwijgen moest Minna komen en Mrs. Le Beau aanzien.

Toen gebeurde er iets bijzonders.

Het meisje hief de handen omhoog, gaf een gil en viel bewusteloos neer.

Toen zij Mrs. Le Beau zag, meende zij een spook voor zich te zien.

Terwijl deze getuige naar buiten gebracht werd, moest de rechter, omdat het nog altijd niet bewezen was, dat het inderdaad de vrouw van Mr. Le Beau was, de behandeling der zaak voortzetten.

Niemand der aanwezigen kon iets naders verklaren.

Thans werd Baxter geroepen.

Met eindelooze redeneeringen vertelde hij de zaak, stak zichzelf in de hoogte en draaide zich naar alle kanten, opdat ieder hem kon zien.

Hij eindigde zijn verklaring met de woorden:

„De door mij gearresteerde moordenaar Le Beau zal zeker niet meer ontkennen, als ik hem zijn werkelijke vrouw, of liever de treurige overblijfselen van haar, hier in tegenwoordigheid van den rechter vertoon.”

Hij wendde zich tot de „vloer”, die naast hem stond, en zeide:

„Marholm, laat eenige agenten het corpus delicti, de overblijfselen der vermoorde Mrs. Le Beau, binnen brengen.”

De „vlooi” had moeite om zich goed te houden en om niet plotseling een cake-walk te dansen of in een schaterlach uit te barsten.

Hij alleen wist, wat er nu zou komen.

Het publiek huiverde, toen de „vlooi” met eenige agenten terugkwam en een geraamte meebracht.

De „vlooi” beet zich op de lippen om ernstig te blijven.

Nu kwam het groote oogenblik, waarop Baxter den moordenaar tot bekentenis zou brengen.

„Ziet hier, mijne heeren”, sprak hij tot de rechters, „de ongelukkige overblijfselen van de vermoorde Mrs. Le Beau. Ik vond die in den kelder van het huis.”

De rechter wendde zich thans met een ernstig gezicht tot Mr. Le Beau.

„Bekent gij nu, de misdaad bedreven te hebben?”

„Neen!” riep deze, „mijnheer de president, ik heb de eer niet, dit skelet te kennen. Het is misschien wel van een voormalige huishoudster van den inspecteur van politie Baxter. Hier staat mijn echtgenoot van vleesch en bloed!”

Mrs. Le Beau stond naast het skelet en bekeek lachend den inspecteur. —

„Zwijg!” gebod de rechter, wien deze vrijpostigheid hinderde. „Beken — —”

Opeens werd hij in de rede gevallen.

De „vlooi” kon zich niet meer beheerschen.

Zooals een nijlpaard proestend en snuivend uit het water te voorschijn komt, snoof hij met zijn neus over de tafel van de rechters.

Alle moeite om hem tot zwijgen te brengen was te vergeefs. Marholm lachte maar in eens door.

Eindelijk, toen hij eenigszins tot bedaren kwam en in staat was eenige woorden uit te brengen, nam hij het skelet op, legde het op de tafel voor de rechters, wees met den wijsvinger naar een plaats van het geraamte en vroeg:

„Ziet u, wat hier op geteekend is?”

De rechters en alle aanwezigen keken naar de merkwaardige, met inkt geschreven letters, die op die plaats van de beenderen geschreven waren, waar wij menschen gedurende ons leven ons zitvlak hebben.

Daar stond geschreven:

„Van John C. Raffles, als herinnering aan zijn geliefden vriend Baxter.”

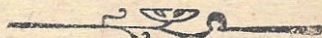
De vroolijkheid, die er na deze ontdekking plaats had, te beschrijven, is niet mogelijk.

Zelfs de rechters moesten meelachen.

Het slot was natuurlijk de vrijspraak der beklagden. Intusschen was ook het dienstmeisje hersteld en herkende Mrs. Le Beau als de echtgenoot van den beklagde.

Maar Raffles had zijn wensch vervuld gekregen. Voor de kunstnares kwamen er met iedere post aanbiedingen voor engagementen. En geluk en rijkdom kwamen voor haar opdagen.

Wat er echter met Baxter gebeurde — daarover zwijgt de geschiedenis.



# Het wederzien.

Het raadslid Werprecht kwam uit het lokaal, waarin hij geregeld iederen avond at.

Het was er leeg geweest, en in de straat, waarop in dit uur iederen dag een massa voetgangers en rijtuigen passeerden, was het ook eenzaam en verlaten.

Alleen de tramwagens reden als gewoonlijk, maar aan de haltes, waar men zich anders verdrong om een plaats machtig te worden, stonden heden weinig passagiers.

Het was Kerstavond en wie maar even kon, was op tijd naar huis gegaan.

Het raadslid zette den kraag van zijn jas op en steunde op zijn wandelstok om niet uit te glijden.

Hij had nog nauwelijks vijftig schreden afgelegd, toen de bevende stem van een knaap hem toeriep:

„Ik heb de mooiste versieringen voor een kerstboom! Koop toch iets van mij, mijnheer, ik heb nog zoo weinig verkocht!”

Werprecht keek den armoedig gekleeden jongen in het bleeke gezicht, tastte in zijn zak en vroeg:

„Kan ik daarvoor wat krijgen?”

„Maar dat is immers een rijksdaalder!”

„Neem hem maar gerust!”

„Maar het kost maar een stuiver!”

Intusschen was de bejaarde heer reeds verder gegaan, alsof hij niets gehoord had.

„Waslucifers!”

Een oude vrouw, die in het portiek van een huis stond, stak haar hand uit.

Het raadslid kocht en betaalde nu een gulden.

Dit tafereel herhaalde zich nog verscheidene malen. Hij sloeg een zijstraat in en vond ook in deze armoedige buurt gelegenheid genoeg om zijn voorraad guldens te doen verminderen.

Sedert verscheidene jaren had hij deze wandeling op Kerstavond gemaakt; het was zijn Kerstfeest geworden.

Een ander feest had hij niet meer.

Het was reeds lang geleden, dat er in zijn woning een Kerstboom verlicht werd en dat hij op dezen heiligen avond het geluk van een eigen haard had gevoeld!

Zijn vrouw was gestorven, zijn eenige zoon op verkeerde wegen geraakt. De dood en het noodlot, waar-

over hij wel morren maar dat hij niet veranderen kon, hadden hem deze beide menschen ontnomen, die hij bemind en waaraan hij zijn leven gewijd had.

Zeker, er waren een massa menschen, die het *nog* erger gegaan was; maar hij gevoelde toch zijn eigen leed. Hij moest zich wel bedwingen, om zoo weinig mogelijk aan het verloren geluk te denken.

Als hij heden alleen moest blijven, dan zouden er wel treurige herinneringen bij hem opkomen; maar hij had een uitnodiging gekregen en die ook aangenomen!

„Kom toch eens een kijkje bij ons nemen,” zoo luidde de brief van den directeur van het asyl, „en overtuig u met eigen oogen, hoe het bij ons toegaat. Van de galerij in onze groote zaal kunt ge alles overzien, zonder zelf gezien te worden. Er zal wel weer een groote menigte behoeftigen komen. Voor zoo ver onze middelen het veroorloven, helpen wij. U kunt dan beoordeelen, of wij het goed doen.”

Daar wilde hij nu heen gaan.

De reuk van brandende kaarsen, de geur der hooge dennen woei het raadslid tegemoet, toen hij op de galerij van de groote zaal in het asyl kwam.

Hij had juist nog de laatste klanken gehoord van het Kerstlied, dat de zusters uit het huis zongen.

Beneden in de zaal hoorde men een onverstaanbaar gefluister en geschuiffel met de voeten.

De daklozen drongen door het middelpad naar de tafels, waar hen geschenken werden uitgereikt. Aan andere tafels kregen zij warme spijzen en dranken.

Voor honderden en nogmaals honderden was hier een Kerstfeest gereed gemaakt.

Grijsaards en jongelingen, mannen in de kracht van hun leven, die door een ongeluk of door eigen schuld diep ellendig geworden waren. Men vroeg hun niet, wie zij waren en evenmin vroeg men naar hun afkomst. Maar wie dat vrijwillig openbaarde, om zijn hart eens uit te storten, vond een vriendelijk gehoor.

Werprecht keek ernstig en peinzend naar de menschelijke ellende daar beneden. Op eens voelde hij, dat iemand de hand op zijn schouder legde.

De directeur was bij hem gekomen, men kon het hem aanzien, dat zijn gemoed bewogen was.

„Verontschuldigd mij, dat ik mij niet eerder te uwer beschikking gesteld heb, maar een gebeurtenis — de dokter moest geroepen worden — een man, die bij ons binnen wilde komen, was op de trap ineen gezakt.”

„Ach! — misschien plotseling ziek geworden?”

„Zwakte of koorts, — de dokter weet nog niet, wat het worden zal.”

„Is de man reeds bejaard?” vroeg Werprecht.

„Nee, hij is nog tamelijk jong. Volgens zijn papieren is hij verscheiden jaren in Amerika geweest en eerst onlangs terug gekomen.”

De directeur scheen nog meer te willen zeggen, maar aarzelde voort te gaan.

„Is het hem daar misschien slecht gegaan?”

„Oogenschijnlijk zéér slecht. — Mijnheer — — als ik — —”

„Nu, wat is er?”

„Uit de papieren hebben wij gezien, wie de man is — — zijn naam — —”

„Zoo, en — —?”

Werprecht kon het antwoord in de oogen van den directeur lezen en werd doodsbleek.

„Ik heb eens van uw zoon gehoord — vergeef het mij — —” hij vatte den ouden heer, die zich aan de leuning vasthield, bij den arm en bracht hem naar de gang.

Werprecht liet zich zwijgend wegvoeren en ook toen zij buiten gekomen waren, bewaarde hij het stil-zwijgen.

Toen nam de directeur het woord en hij sprak gevoelvol en met nadruk de volgende woorden:

„Zou men niet denken, dat een hoogere macht het gewild heeft, dat gij beiden, vader en zoon, op dezen avond onder hetzelfde dak zoudt vertoeven, zonder dat de een iets van den ander afwist?”

Zou het niet een goede engel geweest zijn, die u hierheen gevoerd heeft?”

In de zaal werd het Kerstlied weer gezongen; het lied van de Goddelijke liefde, die zich met medelijden tot het menschedom wendt.

Nog een laatste strijd en het was beslist.

De stem van Werprecht was weer klankrijk geworden, toen hij zei:

„Breng mij naar mijn zoon!”

## Die het laatst lacht....

Terwijl de bruiloftsgasten nog dansten, sloop het jonge paar onopgemerkt in hun reistoilet weg.

Men nam afscheid van mama en papa en vertrok.

Toen de jongelui alleen in den coupé zaten, ging de jonge man tegen den schouder van zijn vrouw leunen, wendde voor, dat hij vermoeid was, en zei op slaperigen toon:

„Goeden nacht, schat!”

Maar het kleine vrouwtje stootte hem aan en zei resoluut:

„Denk niet, liefste, dat ik je laat slapen!”

„Goed, laat ons dan praten!”

En in hetzelfde oogenblik had hij het hoofd van zijn vrouwtje tusschen zijn handen genomen en kustte het.

„Maar Frits,” zei zij lachend, „je maakt mijn kapsel in de war!”

Maar hij liet haar niet los, kustte haar nogmaals en riep:

„Ik moet mij immers met je onderhouden!”

Na een poosje zei de jonge vrouw plotseling:

„Frits, ik zou je wel eens wat willen vragen.”

„Ga je gang maar!”

En met een spottend lachje vroeg zij:

„Zeg mij eens eerlijk, of ik je eerste liefde ben?”

Hij keek haar verwonderd aan.

Daarna antwoordde hij:

„Ja, mijn eerste en eenige!”

Zij echter scheen daarmee nog niet tevreden en vroeg:

„Ik zou zoo graag iets van je vroeger leven willen weten.”

„Dat kan ik mij wel voorstellen!” riep hij lachend.

„Kom, vertel mij er dan wat van!”

„Neen, schat, dat doe ik niet. In mijn vroeger leven is er iets voorgevallen, dat ik voor mij wil behouden.”

„Dan heb je reeds vroeger een minnares gehad, niet waar?”

Lachend antwoordde hij:

„Mijn hemel, ik ben toch niet voor niets dertig jaar oud geworden.”

„Zie je, daarvan mocht ik graag iets naders weten!” riep zij vroolijk uit.

Hij schudde het hoofd en antwoordde:

„Neen schatje, daarvan vertel ik je niets en je verliest er ook niets bij. Bovendien is dat allemaal al lang vergeten, want van af het oogenblik dat ik jou kennen leerde, heb ik een streep door mijn verleden gehaald. — Zoo, nu komt er een verrassing. — Weet je welk station wij nu krijgen?”

„Ik denk Potsdam.”

„Juist. En daar blijven wij tot morgen vroeg!”

„Zullen wij hier in Potsdam blijven?” vroeg zij.

„Ja, hier blijven wij; hier zullen wij, naar ik hoop, rustig slapen, want ik wil het eerlijk bekennen, dat ik vreeselijk moe ben.”

De kleine vrouw trok een zuur gezicht en zweeg.

„Wat scheelt er toch aan?” vroeg hij, toen hij de bagage opgenomen had en gereed was om uit te stappen.

„Ik dacht dat wij verder zouden reizen,” was haar eenig antwoord.

„Maar kind, het is toch hetzelfde, waar wij blijven.”

Wederom zweeg zij.

De trein hield stil.

Zij stapten uit en reden naar het hotel, waarin hij natuurlijk telegraphisch reeds kamers besteld had.

Onderweg zei hij:

„Wij moeten nog wat eten schat, want — onder ons gezegd — ik heb een vreeselijken honger.”

Op een verwijtenden toon antwoordde zij:

„Sedert de laatste tien minuten spreek je over niets anders dan over slapen en eten; aangenaam vind ik dat niet en ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij een huwelijksreis geheel anders had voorgesteld.”

Het rijtuig hield stil.

Men was voor het hotel aangekomen.

Zij stapten uit, zochten hunne vertrekken op en maakten een weinig toilet; daarop gingen zij naar beneden in de eetzaal en namen daar plaats.

Terwijl hij de spijkskaart inzag en een klein souper

bestelde, keek zij met belangstelling naar de andere gasten.

Aan een in de nabijheid staand tafeltje zaten drie heeren, die met zeer veel belangstelling naar hen keken.

„Kijkt dien Frits Heller toch eens,” zei een van de drie. „Die kerel heeft een stom geluk! Wat heeft hij daar weer een mooi meisje bij zich!”

Alle drie lachten.

Daarop zei de tweede:

„En als ik er nog aan denk, wat hij vroeger zoo al niet uitgehaald heeft!”

De derde, die het langst gezweven had, vroeg:

„Zullen wij Heller eens een poets spelen? Ik heb een prachtig idee.”

De anderen keken hem nieuwsgierig aan.

„Wij moeten dit mooie jonge meisje van hem af zien te halen. Hoe vindt ge dat?”

„Dat zou een grap wezen. Maar hoe moeten wij dit aanleggen?”

„Laat *mij* daar maar voor zorgen.”

En met deze woorden stond de derde op en ging weg.

Op dit oogenblik herkende de jonge echtgenoot zijn vrienden en men groette elkaar.

Toen het jonge echtpaar met het souper bezig was, kwam de oberkellner plotseling met een ernstig gezicht naar hem toe, en overhandigde hem een briefje met de woorden:

„Dit heb ik zoo even voor mijnheer den dokter ontvangen.”

Verwonderd legde Frits mes en vork neer en bekeek de enveloppe.

Maar nog meer verwonderd keek zijn vrouw op.

„Wat is dat nu weer?” vroeg zij ongeduldig.

Zonder te antwoorden opende hij het briefje en las:

„Mijnheer!

Ik heb u heden met een dame zien aankomen. Dat is zeker weer een van uw nieuwe slachtoffers. Maar *wie* het ook zijn mag, nu wil ik niet langer zwijgen! U weet, wat u mij beloofd hebt; u hebt uw beloften niet gehouden. Tot nu toe heb ik altijd nog gehoopt, dat u tot mij terug zoudt komen, maar nu zie ik, dat u mij schandelijk bedrogen hebt. Ik verzeker u, dat, als u hedenavond niet bij mij komt en uw woord gestand doet, ik in het hotel zulk een schandaal zal maken, dat u zich de oogen uit het hoofd zult schamen. Ik ver-



wacht u dus om half tien bij de kazerne der groene jagers. Aan u de keus.

BERTHA."

De eetlust scheen hem plotseling vergaan te zijn.

Hij vouwde den brief te zamen en stak hem in den zak.

„Nu?" vroeg de jonge vrouw verwonderd, „vertel je mij niet, welk een interessanten brief je daar gekregen hebt?"

Hij keek haar nu openhartig aan en zei met een zachte stem:

„Lieveling, ik moet je een bekentenis doen. Ik heb je reeds gezegd, dat ik hier tamelijk lang gewoond heb. Destijds was ik vrijgezel en — kort en bondig, dan ging ik wel eens met een andere dame uit; dat begrijp je toch wel, nietwaar?"

Belangstellend keek zij hem aan en vroeg toen:

„Maar de brief?"

Lachend antwoordde hij:

„Je ziet toch ginds die drie heeren wel, niet waar? Welnu, deze voormalige vrienden, die nog niets van ons huwelijk weten, vermoeden niet, dat ik hier heden zit naast mijne lieve, aangebedene vrouw —"

Zij begon te lachen, maar werd dadelijk weer ernstig en zei:

„Daar heb je mij in een mooien toestand gebracht!"

„Maar vrouwtje, ik kon immers niet vermoeden —"

„Welnu, de brief?"

Voorzichtig schoof hij den brief naar haar toe;

„Lees hem, maar laat het hun daar ginds niet merken."

Het jonge vrouwtje begon het direct te lezen.

Toen zij daarmede gereed was, begon zij weer te lachen en vroeg: „Dat is toch zeker een grap?"

Hij knikte toestemmend.

„Het is geen aardige grap; zij willen mij hier weg

hebben, om jou het hof te kunnen maken, dat is toch duidelijk genoeg?"

„En wat denk jij nu te doen?" vroeg het vrouwtje, dat zich reeds over een klein, onschuldig avontuur verheugde.

Hij dacht een oogenblik na en antwoordde toen: „Het eenvoudigste zal wel zijn, dat wij dadelijk naar onze kamers gaan."

„Nee, lieveling!" riep zij met vroolijke stem, „dat zullen wij niet doen! Ik wil deze vrienden ook gaarne leeren kennen en dan zullen wij eens zien, wie het laatst lacht."

Hij sprak dit voorstel natuurlijk tegen en maakte allerlei bedenkingen; eindelijk stond hij echter op en wilde juist naar de drie vrienden gaan, toen de jonge vrouw plotseling in viel, dat zij zich op hun huwelijksreis bevonden en het kwam haar niet goed voor, dit aan vreemden te vertellen, daarom zag zij liever van de kennismaking af.

Maar er moest toch iets gebeuren, opdat de drie vrienden leerden inzien, wie zij voor hadden en daarom haalde zij het briefje te voorschijn en schreef daar de volgende woorden op:

„Mijn man is ontroostbaar, omdat hij niet komen kan! Ik verzoek u om samen mejuffrouw Bertha te troosten!

MELANIE HELLER."

Onder deze regels schreef haar man:

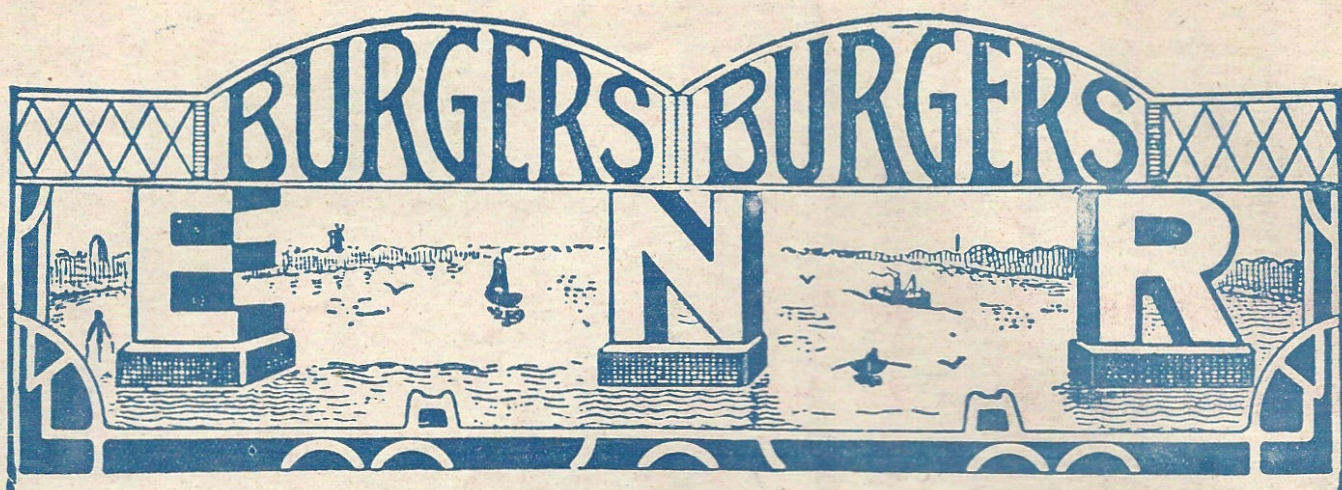
„Wij zijn namelijk op onze huwelijksreis!"

Hij stak dit briefje in een couvert en liet het door den oberkellner aan de drie heeren bezorgen, die het juist ontvingen, op het oogenblik, toen het jonge echtpaar lachend opstond.

De drie heeren keken verwonderd op en de jonge echtgenooten mochten gerust veronderstellen, dat zij het waren, die het laatst lachten.....

De volgende aflevering (No. 102) bevat:

„De goudmijn."



**Ringlagers deugen niet,**

tenzij zij op de meest nauwkeurige wijze  
in toepassing gebracht worden, zooals bij de

**Burgers E. N. R.**

**Rijwielen**

**‡ model 1913. ‡**

---

De krachtsbesparing is **zóó groot**, dat wij die  
niet in procenten kunnen uitdrukken. —————

**Één proeftocht overtuigt U !!**